



Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA

PRIITA PIKAMÄEJA,

predstavljeni 13. januarja 2022¹

Zadeva C-260/20 P

**Evropska komisija
proti**

Hansol Paper Co. Ltd

„Pritožba – Damping – Izvedbena uredba (EU) 2017/763 – Uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje – Dokončna protidampinška dajatev – Izračun stopnje dampinga – Izračun stopnje škode – Ugotovitev škode“

I. Uvod

1. Evropska komisija s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 2. aprila 2020, Hansol Paper Co. Ltd/Komisija (T-383/17, neobjavljena, EU:T:2020:139; v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je bilo ugodeno tožbi, ki jo je družba Hansol Paper Co. Ltd (v nadaljevanju: Hansol) – podjetje s sedežem v Južni Koreji, ki proizvaja in izvažata termoreaktivni papir – vložila zoper Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2017/763 z dne 2. maja 2017 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje² (v nadaljevanju: sporna uredba), in je bila ta uredba razglašena za nično v delu, ki se je nanašal na navedeno podjetje.

2. Ta pritožba je za Sodišče priložnost, da poda pojasnila o razlagi določb Uredbe (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije³ (v nadaljevanju: osnovna uredba) in zlasti določb, s katerimi je Komisija pooblaščen za ugotovitev obstoja dampinga, ki bi lahko povzročil škodo industriji Evropske unije. Pravna vprašanja, o katerih mora odločiti Sodišče, se konkretno nanašajo na različne faze preverjanja, ki jih mora Komisija izvesti pri uporabi tega instrumenta trgovinske zaščite, in na preiskovalna pooblastila, ki jih ima v zvezi z gospodarskimi subjekti, osumljenimi nelojalnih trgovinskih praks, ki po potrebi upravičujejo protidampinške ukrepe.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² UL 2017, L 114, str. 3.

³ UL 2016, L 176, str. 21.

II. Pravni okvir

A. *Pravo STO*

3. Svet Evropske unije je s Sklepom Sveta z dne 22. decembra 1994 o sklenitvi sporazumov, doseženih v Urugvajskem krogu večstranskih pogajanj (1986–1994), v imenu Evropske skupnosti, v zvezi z zadevami, ki so v njeni pristojnosti (94/800/ES)⁴ odobril Sporazum o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO), podpisan v Marakešu 15. aprila 1994, in sporazume iz Prilog 1, 2 in 3 tega sporazuma, med katerimi je Sporazum o izvajanju člena VI Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini iz leta 1994 (v nadaljevanju: Protidampinški sporazum).⁵

4. Člen 2 Protidampinškega sporazuma, naslovljen „Ugotavljanje dumpinga“, določa:

„2.1 Za namene tega sporazuma velja, da je proizvod predmet dumpinga, t. j., da se vnaša v gospodarstvo druge države po nižji vrednosti, kot je normalna, če je izvozna cena proizvoda pri izvozu iz ene v drugo državo nižja od primerljive cene v redni trgovini za enak proizvod, ki je namenjen porabi v državi izvoza.

2.2 Če prodaje enakega proizvoda ni v redni trgovini na domačem trgu države izvoznice ali če zaradi določenih tržnih razmer ali nizke prodaje na domačem trgu države izvoza[...] taka prodaja ne dopušča prave primerjave, se stopnja dumpinga ugotavlja s primerjavo s primerljivo ceno enakega proizvoda ob izvozu v ustrezno tretjo državo pod pogojem, da je ta cena značilna, ali s stroški proizvodnje v državi porekla ob dodanem razumnem znesku administrativnih, prodajnih in splošnih stroškov in dobička.“

B. *Osnovna uredba*

5. Člen 2 osnovne uredbe v upoštevnih delih določa:

„1. Normalna vrednost običajno temelji na cenah, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici.

Vendar, kadar izvoznik v državi izvoznici ne izdeluje ali ne prodaja podobnega izdelka, se lahko normalna vrednost ugotovi na osnovi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev.

Cene, ki veljajo med strankami, ki se zdijo povezane ali ki imajo medsebojni kompenzacijski dogovor, ne štejejo kot cene v običajnem poteku trgovanja in jih ni mogoče uporabljati za določanje normalne vrednosti, razen če je določeno, da navedena medsebojna povezava nanje ne vpliva.

Pri določanju, ali sta dve stranki povezani, se lahko upošteva opredelitev povezanih strank, določena v členu 127 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447.^[6]

⁴ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80.

⁵ UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 189.

⁶ Izvedbena uredba z dne 24. novembra 2015 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje nekaterih določb Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o carinskem zakoniku Unije (UL 2015, L 343, str. 558).

2. Prodaja podobnega izdelka, namenjenega domači potrošnji, se običajno uporablja za določanje normalne vrednosti, če obseg take prodaje predstavlja 5 % ali več obsega prodaje obravnavanega izdelka v Uniji. Kljub temu se nižji obseg prodaje lahko uporablja, kadar na primer zaračunane cene veljajo kot reprezentativne za obravnavani trg.

3. Kadar ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja ali kadar zaradi posebne situacije na trgu taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave, se normalna vrednost podobnega izdelka izračuna na osnovi proizvodnih stroškov v državi porekla, h katerim se doda razumen znesek za prodajne, splošne in upravne stroške in za dobiček, ali pa na osnovi izvoznih cen pri običajnem poteku trgovanja v primerno tretjo državo, pod pogojem, da so te cene reprezentativne.

[...]

9. V primerih, kadar izvozne cene ni ali kadar se zdi, da je izvozna cena nezanesljiva zaradi kake povezave ali kompenzacijskega dogovora med izvoznikom in uvoznikom iz tretje države, se izvozna cena lahko računsko določi na osnovi cene, po kateri so uvoženi izdelki prvič preprodani neodvisnemu kupcu ali, če se izdelki ne preprodajajo neodvisnemu kupcu ali se ne preprodajajo v enakem stanju, kot so bili uvoženi, na kateri koli razumni osnovi.

[...]

11. Ob upoštevanju zadevnih določb, ki urejajo pošteno primerjavo, se obstoj stopenj dampinga v teku obdobja preiskave običajno ugotavlja na osnovi primerjave tehtanega povprečja normalne vrednosti s tehtanim povprečjem cen vseh izvoznih transakcij pri izvozu v Unijo ali pa s primerjavo posameznih normalnih vrednosti in posameznih izvoznih cen pri izvozu v Unijo od transakcije do transakcije. Vendar pa se normalna vrednost, ugotovljena na osnovi tehtanega povprečja, lahko primerja s cenami vseh posameznih izvoznih transakcij v Unijo, če obstaja vzorec izvoznih cen, ki se znatno razlikuje od kupca do kupca, po regijah ali časovnih obdobjih, in če metode, navedene v prvem stavku tega odstavka, ne bi pokazale celotnega obsega dampinga, ki se izvaja. Ta odstavek ne izključuje uporabe vzorčenja v skladu s členom 17.

12. Stopnja dampinga je znesek, za katerega normalna vrednost presega izvozno ceno. Kadar se stopnje dampinga spreminjajo, se lahko določi tehtano povprečje stopnje dampinga.“

6. Člen 3(3) osnovne uredbe določa:

„3. V zvezi z obsegom dampinškega uvoza se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega povečanja dampinškega uvoza, bodisi v absolutnem smislu ali pa relativno glede na proizvodnjo ali potrošnjo v Uniji. V zvezi z učinkom dampinškega uvoza na cene se ugotavlja, ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja cen zaradi dampinškega uvoza, če to ceno primerjamo s ceno podobnega izdelka industrije Unije, oziroma, ali tak uvoz kako drugače v znatni meri pritiska na znižanje cen ali v znatni meri preprečuje zvišanja cen, do katerih bi sicer prišlo. Ne eden ali več teh dejavnikov skupaj ni oziroma niso odločujoči.“

7. Člen 6(7) in (8) osnovne uredbe določa:

„7. Pritožniki, uvozniki in izvozniki ter njihova predstavniška združenja, uporabniki in organizacije potrošnikov, ki so se javili v skladu s členom 5(10), kakor tudi predstavniki države izvoznice, lahko na pisno zahtevo pregledajo vse informacije, ki jih je katera koli stranka dala na

razpolago za preiskavo, za razliko od internih dokumentov, ki jih pripravijo pristojni organi Unije ali njenih držav članic, ki so pomembne za predstavitev njihovih primerov in niso zaupne v smislu člena 19 ter so uporabljene v preiskavi.

Take stranke se lahko odzovejo na take informacije in njihove pripombe se upoštevajo, če so dovolj utemeljene.

8. Razen v okoliščinah, določenih v členu 18, se v kar največji možni meri preverja natančnost informacij, ki jih dostavijo zainteresirane strani in na katerih temeljijo ugotovitve.“

8. Člen 9(3) in (4) osnovne uredbe določa:

„3. Za postopek, ki se začne na podlagi člena 5(9), običajno velja, da je škoda zanemarljiva, kadar je zadevni uvoz manjši kot obseg, opisan v členu 5(7). Isti postopek se takoj zaključi, kadar se ugotovi, da je stopnja dampinga, izražena kot odstotek izvozne cene, manjša kot 2 %, pod pogojem, da se zaključi samo preiskava, kadar je stopnja manjša kot 2 % za individualne izvoznike, da pa ti sami ostanejo predmet postopka in morebitne ponovne preiskave pri kakršnem koli poznejšem pregledu, ki se za zadevno državo izvaja na podlagi člena 11.

4. Kadar končno ugotovljena dejstva kažejo na obstoj dampinga in s tem povzročene škode ter interes Unije zahteva intervencijo v skladu s členom 21, Komisija uvede dokončno protidampinško dajatev v skladu s postopkom pregleda iz člena 15(3). Kadar veljajočasne dajatve, Komisija začne ta postopek najpozneje en mesec pred iztekom veljavnosti takih dajatev.“

9. Člen 18(1) in (3) osnovne uredbe določa:

„1. V primerih, ko katera koli stranka ne dovoli dostopa do informacij ali na kak drug način ne dobavi potrebnih informacij v rokih, ki jih navaja ta uredba, ali pa močno ovira preiskavo, se lahkočasne ali dokončne ugotovitve, bodisi pozitivne ali negativne, naredijo na osnovi dostopnih dejstev.

Kadar se ugotovi, da je katera koli zainteresirana stran dostavila napačne ali zavajajoče informacije, se te informacije ne upoštevajo in se lahko uporabijo dostopna dejstva.

Zainteresirane strani je treba opozoriti na posledice nesodelovanja.

[...]

3. Kadar informacije, ki jih predloži zainteresirana stran, niso idealne v vseh pogledih, se jih vseeno ne sme zanemariti, pod pogojem, da pomanjkljivosti niso take, da bi povzročile pretirane težave pri doseganju razumno točnih ugotovitev, in pod pogojem, da so informacije na ustrezen način in pravočasno predložene, da so preverljive in da je zainteresirana stran delovala po svojih najboljših zmožnostih.

[...]“

III. Dejansko stanje, postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

A. Dejansko stanje

10. Komisija je 18. februarja 2016 na podlagi pritožbe objavila obvestilo o začetku protidampinškega postopka v zvezi z uvozom nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Južne Koreje.⁷

11. Izdelek, ki je bil predmet preiskave, je ustrezal lahkemu termoreaktivnemu papirju s težo 65 g/m² ali manj, v zvitkih širine 20 cm ali več, pri čemer je teža posameznega zvitka (vključno s papirjem) 50 kg ali več, njegov premer (vključno s papirjem) pa 40 cm ali več (v nadaljevanju: veliki zvitki), z osnovnim premazom ali brez njega na eni ali obeh straneh, na eni ali obeh straneh prevlečen s toplotno občutljivo snovjo (mešanico barve in razvijalca, ki pod vplivom toplote reagirata in oblikujeta sliko) in z vrhnjim premazom ali brez njega s poreklom iz Republike Koreje, trenutno uvrščen pod oznake KN ex 4809 90 00, ex 4811 90 00, ex 4816 90 00 in ex 4823 90 85 (v nadaljevanju: zadevni izdelek).

12. Preiskava dampinških praks in škode je zajemala obdobje od 1. januarja do 31. decembra 2015 (v nadaljevanju: obdobje preiskave). Preučitev gibanj, upoštevanih za oceno škode, je zajemala obdobje od 1. januarja 2012 do konca obdobja preiskave.

13. Tožeča stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku, družba Hansol, ima sedež v Južni Koreji ter je dejavna na področju proizvodnje in izvoza zadevnega izdelka, zlasti v Unijo. Navedeni izdelek je v Uniji v obdobju preiskave prodajala nepovezanim strankam in povezanemu trgovcu, družbi Hansol Europe BV, ter štirim povezanim predelovalcem, to je družbam Schades Ltd, Schades Nordic A/S, Heipa technische Papiere GmbH (v nadaljevanju: Heipa) in R+S Group GmbH (v nadaljevanju: R+S). Povezani predelovalci so med drugim ta izdelek predelovali v nove izdelke, imenovane „majhni zvitki“, ki so se v Uniji prodajali nepovezanim ali povezanim strankam.

14. V protidampinški preiskavi je sodeloval še en korejski proizvajalec izvoznik, družba Hansol Artone Co. Ltd (v nadaljevanju: Artone), ki je bil povezan s tožečo stranko. S tožečo stranko se je združil 3. marca 2017.

15. Tožeča stranka je 18. februarja 2016 prejela protidampinški vprašalnik, namenjen proizvajalcem izvoznikom zadevnega izdelka.

16. Tožeča stranka je 19. februarja 2016 ob upoštevanju, da nekatere od z njo povezanih družb nepovezanim strankam v Uniji niso prodajale zadevnega izdelka oziroma je bila njihova prodaja omejena, zahtevala, naj se družbe Schades Nordic, Heipa in R+S izvamejo iz obveznosti izpolnitve vprašalnika za družbe, povezane s proizvajalcem izvoznikom, ki je bil v Prilogi I k protidampinškemu vprašalniku.

17. Komisija je 23. februarja 2016 to zahtevo sprejela, obenem pa si je izrecno pridržala pravico, da pošlje druge zahteve za podatke ali informacije.

⁷ UL 2016, C 62, str. 7.

18. Komisija je 7. marca 2016 po preučitvi nekaterih informacij, ki jih je zagotovila tožeča stranka, odločila, da bodo morale družbe Schades Nordic, Heipa in R+S odgovoriti na oddelka F in G v zvezi s proizvodnimi stroški in dobičkonosnostjo ter izpolniti Prilogo I k protidampinškemu vprašalniku.

19. Tožeča stranka je 8. marca 2016 zahtevala posredovanje pooblaščenca za zaslišanje v zvezi z zahtevami, ki jih je Komisija poslala družbam Schades Nordic, Heipa in R+S. Zlasti je poudarila veliko delovno obremenitev, potrebno za zagotovitev podatkov o prodaji in stroških v zvezi z majhnimi zvitki, na katere se postopek ni nanašal, ter brezpredmetnost te zahteve, ker naj ne bi bilo mogoče ugotoviti, ali so bili majhni zvitki proizvedeni iz njenih velikih zvitkov ali iz drugih virov.

20. 10. marca 2016 je bilo zaslišanje pred Komisijo, ki mu je predsedoval svetovalec za zaslišanje.

21. Komisija je 16. in 17. marca 2016 obiskala prostore družbe Schades.

22. Komisija je 21. marca 2016 tožeči stranki sporočila, da so zahtevki za informacije, poslani 7. marca 2016, zdaj omejeni na družbo Schades.

23. Komisija je 15. aprila 2016 potrdila prejem odgovorov tožeče stranke in družbe Artone na protidampinška vprašalnika ter odgovorov družb Hansol Europe in Schades na Prilogo I k protidampinškemu vprašalniku.

24. Komisija je med 15. junijem in 26. avgustom 2016 opravila preveritvene obiske v prostorih tožeče stranke ter družb Artone, Hansol Europe in Schades.

25. Komisija je 16. novembra 2016 sprejela Izvedbeno uredbo (EU) 2016/2005 o uvedbi začasne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih vrst lahkega termoreaktivnega papirja s poreklom iz Republike Koreje.⁸

26. Tožeči stranki je bil 17. novembra 2016 poslan informativni dokument, v katerem so bile povzete začasne ugotovitve Komisije. Tožeča stranka je 8. decembra 2016 predstavila svoje pripombe na navedene začasne ugotovitve.

27. Na zahtevo tožeče stranke je bilo 13. decembra 2016 organizirano zaslišanje pred Komisijo, ki mu je predsedoval svetovalec za zaslišanje.

28. Tožeči stranki je bil 17. februarja 2017 poslan končni informativni dokument, v katerem so bile povzete dokončne ugotovitve Komisije. Tožeča stranka je 27. februarja 2017 predstavila svoje pripombe glede tega dokumenta.

29. Na zahtevo tožeče stranke sta bili 2. in 22. marca 2017 organizirani zaslišanja pred Komisijo, ki jima je predsedoval svetovalec za zaslišanje.

30. Komisija je 20. in 23. marca 2017 predstavila dodatne dokončne ugotovitve in pregledane dokončne ugotovitve, na katere je tožeča stranka predložila pripombe.

⁸ UL 2016, L 310, str. 1.

31. Komisija je 2. maja 2017 sprejela sporno uredbo, med drugim na podlagi člena 9(4) osnovne uredbe.

32. Člen 1 sporne uredbe določa naložitev dokončne protidampinške dajatve na uvoz zadevnega izdelka v obliki fiksnega zneska 104,46 EUR na neto tono.

B. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

33. Družba Hansol je 20. junija 2017 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti sporne uredbe v delu, ki se je nanašal nanjo.

34. Komisija je v odgovoru na tožbo z dne 22. septembra 2017 predlagala, naj se ničnostna tožba zavrne in družbi Hansol naloži plačilo stroškov.

35. Splošno sodišče je s sklepom z dne 27. novembra 2017 dovolilo intervencijo Evropskega združenja za termoreaktivni papir (European Thermal Paper Association, v nadaljevanju: ETPA) v podporo predlogom Komisije.

36. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo ugodilo tožbi družbe Hansol zaradi nezakonnosti, ugotovljenih v okviru preučitve navedenih tožbenih razlogov. Zato je Splošno sodišče sporno uredbo razglasilo za nično v delu, ki se je nanašal na družbo Hansol.

37. Elementi pravnega razlogovanja Splošnega sodišča, ki se štejejo za upoštevne za to pritožbo, so povzeti v naslednjih točkah.

38. Prvi tožbeni razlog se je nanašal na kršitev člena 2(11) in člena 17(2) osnovne uredbe ter na nezakonnost izračuna stopnje dampa. Splošno sodišče je prvi del prvega tožbenega razloga preučilo v točkah od 57 do 69, drugi del pa v točkah od 70 do 93 izpodbijane sodbe.

39. Prvi del prvega tožbenega razloga se je nanašal na Komisijino uporabo vzorčenja in na kršitev člena 17(2) osnovne uredbe. Splošno sodišče je v točkah 63 in 64 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je premisa, v skladu s katero je Komisija uporabila člen 17(1) osnovne uredbe, ko se je odločila, da uporabi podatke družbe Schades za izračun stopnje dampa pri prodaji zadevnega izdelka povezanim predelovalcem, napačna. Natančneje, Splošno sodišče je v točki 68 ugotovilo, da „iz uvodne izjave 32 [sporne] uredbe izhaja, da se je Komisija izrecno sklicevala na člen 2(9) osnovne uredbe kot pravno podlago za računsko določitev izvozne cene za prodajo zadevnega izdelka povezanim predelovalcem“. Splošno sodišče je torej zavrnilo ta del prvega tožbenega razloga.

40. Drugi del prvega tožbenega razloga se nanaša na izračune, ki jih je Komisija namenila stopnji dampa za prodajo zadevnega izdelka v Unijo. Sestavljen je iz dveh očitkov.

41. Splošno sodišče je prvi očitek iz drugega dela prvega tožbenega razloga preučilo v točkah od 84 do 87 in 92 izpodbijane sodbe. V teh točkah je Splošno sodišče ugotovilo, prvič, da je Komisija imela na voljo podatke, ki so izvirali od povezanega predelovalca Schades Nordic, čeprav sama družba Schades Nordic ni odgovorila na protidampinški vprašalnik. Poudarilo je tudi, da „se je Komisija odločila uporabiti podatke družbe Schades za izračun stopnje dampa pri prodaji tožeče stranke trem drugim povezanim predelovalcem“. Nasprotno pa je Splošno sodišče ugotovilo, da „ob upoštevanju, da je [Komisija] vedela, da je bil del prodaje zadevnega izdelka družbi Schades brez predelave prodan naprej nepovezanim strankam, bi morala ta

položaj prikazati na ravni prodaje zadevnega izdelka drugim povezanim predelovalcem. Komisija je z neupoštevanjem te okoliščine pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga izvaja tožeča stranka.“

42. Splošno sodišče je zato v točkah 87 in 92 sklenilo, „[k]er izračuni, ki jih je opravila Komisija, ne odražajo dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja tožeča stranka, je treba ugotoviti kršitev člena 2(11) osnovne uredbe“.

43. Glede drugega očitka je Splošno sodišče v točki 90 ugotovilo, da „na podlagi nobenega elementa, zlasti če ga je navedla tožeča stranka, ni mogoče ugotoviti, da so metoda, ki jo je uporabila Komisija, in prilagoditve, izvedene zaradi upoštevanja posebnega položaja v obravnavanem primeru, v nasprotju s členom 2(11) osnovne uredbe“.

44. Splošno sodišče je v točkah od 94 do 121 preučilo drugi tožbeni razlog, ki je sestavljen iz dveh delov.

45. Glavno razlogovanje Splošnega sodišča v zvezi s prvim delom drugega tožbenega razloga je predstavljeno v točkah od 100 do 106 izpodbijane sodbe.

46. Splošno sodišče je najprej zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija. V točki 100 izpodbijane sodbe je presodilo, da „tudi če je tožeča stranka raje kot za protidampinško dajatev *ad valorem* zaprosila za določitev fiksne protidampinške dajatve, ima še vedno pravico izpodbijati raven fiksne dajatve, ki jo je naložila Komisija“.

47. Splošno sodišče je v točki 105 izpodbijane sodbe nato najprej ugotovilo, da „iz razlogov, predstavljenih v okviru prvega očitka iz drugega dela prvega tožbenega razloga [...], izračuni Komisije ne odražajo dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja tožeča stranka“. Splošno sodišče je presodilo, da „[t]a napaka, povezana z utežjo, ki jo je uporabila Komisija, zato vpliva tudi na določitev dokončne protidampinške dajatve“. Splošno sodišče je brez drugega pojasnila ugotovilo, da dajatev „tako presega damping, ki ga tožeča stranka dejansko izvaja, kar je v nasprotju s členom 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe“.

48. Drugi del drugega tožbenega razloga je bil obravnavan v točkah od 107 do 119 izpodbijane sodbe. S tem delom se graja kršitev načela dobrega upravljanja. Splošno sodišče je ta del drugega tožbenega razloga zavrnilo.

49. Splošno sodišče je v točkah od 122 do 143 izpodbijane sodbe preučilo tretji tožbeni razlog, ki se nanaša na napačno uporabo člena 2(9) in(10) osnovne uredbe, ker je Komisija izvedla pretirane prilagoditve za prodajo majhnih zvitkov, izdelanih iz velikih zvitkov, ki jih je družba Schades pridobila od evropskih proizvajalcev. Splošno sodišče je ta tožbeni razlog delno zavrglo kot nedopusten in delno zavrnilo kot neutemeljen.

50. Splošno sodišče je v točkah od 144 do 160 izpodbijane sodbe preučilo četrti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 2(1) osnovne uredbe, ker je Komisija nepravilno računsko določila normalno vrednost iz člena 2(3) navedene uredbe.

51. Splošno sodišče je v točki 152 izpodbijane sodbe razlago člena 2(1), drugi pododstavek, in člena 2(3) osnovne uredbe začelo z ugotovitvijo, da obstaja razlika med položaji, na katere se nanaša člen 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe (prvi položaj), in položaji iz člena 2(3), prvi pododstavek, navedene uredbe (drugi položaj).

52. Splošno sodišče je ob sklicevanju na sporno uredbo ugotovilo, da se je Komisija pri izračunu normalne vrednosti družbe Artone oprla na drugi položaj. V točki 157 je sklenilo, da „[o]koliščine, ki jih navaja Komisija in v skladu s katerimi se ‚struktura stroškov‘ ali ‚prodajna cena‘ tožeče stranke in družbe Artone precej razlikujeta (uvodna izjava 21 [sporne] uredbe), niso del odstopanj od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen, ki so [...] izčrpna“. Poleg tega je v zvezi s tem, da „je bilo ugotovljeno, da so količine domače prodaje ene od dveh vrst zadevnih izdelkov, ki ju prodaja tožeča stranka, nereprezentativne“, poudarilo, da „na podlagi nobenega elementa, ki ga je Komisija navedla v svojih pisanjih, ni mogoče ugotoviti, ali se ta okoliščina nanaša na vrsto izdelka iz uvodne izjave 20 te izvedbene uredbe, ki ga družba Artone ne prodaja. Poleg tega ta ugotovitev nikakor ne vpliva na okoliščino, ki jo je navedla tožeča stranka, da družba Artone teh dveh vrst zadevnih izdelkov ni prodajala na domačem trgu“.

53. Splošno sodišče je v točki 158 izpodbijane sodbe sklenilo, da „je Komisija v okviru določitve normalne vrednosti družbe Artone kršila člen 2(1) osnovne uredbe“.

54. Splošno sodišče je v točkah od 161 do 213 izpodbijane sodbe preučilo peti tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 1(1) in člena 3, od (1) do (3) in od (5) do (8), osnovne uredbe, sodne prakse sodišč Unije in odločb STO, prejšnje prakse odločanja Komisije ter načel poštene primerjave in enakega obravnavanja pri izračunu stopnje škode.

55. Splošno sodišče je v točkah od 162 do 169 pojasnilo, zakaj šteje, da je peti tožbeni razlog dopusten. Natančneje, Splošno sodišče je presodilo, da je tožeča stranka s tem tožbenim razlogom izpodbijala določitev škode in vzročne zveze, ker z metodo, ki jo je Komisija uporabila za določitev izvozne cene, ni bilo mogoče pravilno oceniti dejanske škode in zlasti ne učinkov na cene.

56. Splošno sodišče je v točkah od 170 do 177 izpodbijane sodbe preučilo prvi del petega tožbenega razloga, v skladu s katerim je Komisija kršila člen 1(1) ter člen 3(2), (3) in (6) osnovne uredbe, ker je v izračun stopnje škode vključila nadaljnjo prodajo majhnih zvitkov. V točki 174 je ugotovilo, da je premisa tožeče stranke, v skladu s katero „analiza škode, nastale industriji Unije, temelji na napačni primerjavi med majhnimi zvitki, ki jih prodajajo povezani predelovalci tožeče stranke, in velikimi zvitki, ki jih prodaja industrija Unije“, dejansko napačna. Prvi del petega tožbenega razloga je zavrnilo kot neutemeljen.

57. Splošno sodišče je v točkah od 178 do 205 preučilo drugi del petega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 3, od (1) do (3) in od (5) do (8), osnovne uredbe, sodne prakse sodišč Unije in odločb STO, prejšnje prakse odločanja Komisije ter načel poštene primerjave in enakega obravnavanja, ker je Komisija za določitev stopnje škode po analogiji uporabila člen 2(9) navedene uredbe. Splošno sodišče je razlogovanje začelo v točki 191, v kateri je uvodoma navedlo, da je „[i]z tožbe [...] jasno razvidno, da tožeča stranka trdi, da bi Komisija morala kot ceno v prostem prometu za nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani družbe Schades uporabiti cene, zaračunane nepovezanim strankam te družbe, znižane na ceno franko tovarna“.

58. Analizo utemeljenosti drugega dela petega tožbenega razloga je Splošno sodišče začelo v točki 196. V točki 197 je ob sklicevanju na obstoječo sodno prakso poudarilo, da določitev škode vključuje preučitev vprašanja, „ali je prišlo do znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen zaradi dampinškega uvoza, če se ta cena primerja s ceno podobnega izdelka“. Splošno sodišče je poleg tega v točki 198 poudarilo, da je treba „vprašanje, ali je Komisija storila očitno napako pri presoji s tem, da je določila referenčno točko, v skladu s katero je treba v obravnavanem primeru izračunati cene proizvodov tožečih strank, ki jih je treba primerjati s cenami industrije Unije“.

59. V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 200 ugotovilo, da „čeprav bi Komisija lahko izvozno ceno zadevnega izdelka, kadar se je prodajal in nato predelal v majhne zvitke, znižala na raven cene CIF [(stroški, zavarovanje in prevoznina)] meja Unije, je računski določitev, ki jo Komisija opravi v zvezi z nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka, in torej nepredelanega, s strani družbe Schades nepovezanim strankam, napačna“. Splošno sodišče je v točkah 201 in 202 pojasnilo, prvič, da „referenčna točka“ v zvezi z nadaljnjo prodajo družbe Schades [...] ni na ravni cene meja Unije, ampak na ravni nepovezanih strank družbe Schades“. Drugič, čeprav je „večina“ konkurence na ravni povezanih predelovalcev, [Komisija] ni ugotovila, da je „vsa“ konkurenca na tej ravni“. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je bila pri neposredni in posredni prodaji zadevnega izdelka konkurenca na ravni nepovezanih strank“. Iz teh dveh ugotovitev je sklepalo, da „je Komisija storila napako s tem, da se je odločila odšteti prodajne, splošne in administrativne stroške ter dobiček za nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani družbe Schades nepovezanim strankam, da bi določila izvozne cene navedenega izdelka v okviru določitve škode“.

60. Splošno sodišče je v naslednji točki analiziralo vpliv te napake in navedlo, da „nadaljnja prodaja zadevnega izdelka s strani družbe Schades nepovezanim strankam predstavlja samo majhen delež prodaje, uporabljene za določitev izvozne cene tožeče stranke v okviru analize škode“. Vendar je poudarilo, da „kot izhaja iz analize prvega očitka drugega dela prvega tožbenega razloga, bi morala nadaljnja prodaja zadevnega izdelka nepovezanim strankam predstavljati večji delež kot nadaljnja prodaja, ki jo je upoštevala Komisija“. Dodalo je, da „ni nobenega dokaza, s katerim bi bilo mogoče natančno izmeriti vpliv spremembe referenčne točke za nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka nepovezanim strankam na raven nelojalnega nižanja prodajnih cen, ki jo je upoštevala Komisija in ki je v obravnavanem primeru znašala 9,4 % (uvodna izjava 67 [sporne]uredbe)“. Splošno sodišče je presodilo, da je treba drugi del petega tožbenega razloga sprejeti.

61. Splošno sodišče je v točkah od 206 do 213 preučilo tretji del petega tožbenega razloga, ki se je nanašal na kršitev člena 3(2), (3) in (6) osnovne uredbe ter stopnjo nelojalnega nižanja prodajnih cen zadevnega izdelka. Splošno sodišče je ob ponovnem sklicevanju na sodno prakso, navedeno v točki 197, in poudarjanju, da ugotovljeno nelojalno nižanje prodajnih cen znaša 9,4 %, zavrnilo „trditve tožeče stranke, razvite na podlagi prvega dela petega tožbenega razloga, [...] iz istih razlogov, kot so predstavljeni v točkah od 173 do 177 [...]“.

62. V točki 211 je Splošno sodišče preučilo trditve tožeče stranke, razvite na podlagi drugega dela prvega tožbenega razloga, in poudarilo, da „je bilo v okviru tega dela ugotovljeno, da je Komisija storila napako pri tehtanju prodaje povezanim predelovalcem za nadaljnjo prodajo v obliki majhnih zvitkov nepovezanim podjetjem (med 75 in 85 %) [...]. Ker je Komisija uporabila isto tehtanje za izračun nelojalnega nižanja prodajnih cen, napaka, ugotovljena v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga, vpliva tudi na navedeni izračun“. Splošno sodišče je sprejelo tudi tretji del petega tožbenega razloga, ker „ni mogoče izključiti, da ta napaka, skupaj z napako, ugotovljeno v okviru drugega dela petega tožbenega razloga, vpliva na ugotovitev Komisije v zvezi z analizo nelojalnega nižanja prodajnih cen in preučitvijo vpliva dampinškega uvoza na podobne izdelke industrije Unije iz člena 3(2) in (3) osnovne uredbe“.

63. Splošno sodišče je v točki 213 izpodbijane sodbe odločilo, da je treba sporno uredbo razglasiti za nično v delu, ki se nanaša na tožečo stranko.

C. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

1. Postopek pred Sodiščem

64. Sodišče je na podlagi člena 76(2) Poslovnika odločilo, da se obravnava ne opravi.

65. Sodišče je z ukrepom procesnega vodstva z dne 7. septembra 2021 vsem strankam postavilo vprašanja za pisni odgovor. Odgovori na vprašanja so bili vloženi v za to določenem roku.

2. Predlogi strank za glavno pritožbo

66. Komisija je pritožbo vložila 11. junija 2020, v register sodnega tajništva Sodišča pa je bila vpisana 15. junija 2020. Komisija Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijano sodbo, tožbo zavrne in družbi Hansol naloži plačilo stroškov;

ali, podredno,

- zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje ter pridrži odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in v okviru pritožbe.

67. Združenje ETPA je 19. oktobra 2020 v podporo pritožbi Komisije vložilo odgovor na pritožbo, ki je bil v register sodnega tajništva Sodišča vpisan 20. oktobra 2020.

68. Družba Hansol je 27. avgusta 2020 vložila odgovor na pritožbo, ki je bil v register sodnega tajništva Sodišča vpisan 28. avgusta 2020 in v katerem Sodišču predlaga, naj:

- pritožbo zavrne;

- Komisiji naloži plačilo stroškov pritožbenega postopka in postopka na prvi stopnji;

- intervenientki, ki je lahko intervenirala v podporo pritožbi, naloži plačilo stroškov tega pritožbenega postopka.

3. Predlogi strank za nasprotno pritožbo

69. Združenje ETPA je 19. oktobra 2020 vložilo nasprotno pritožbo, ki je bila v register sodnega tajništva Sodišča vpisana 20. oktobra 2020 in v kateri Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijano sodbo, tožbo zavrne in nasprotni stranki v pritožbenem postopku naloži plačilo stroškov;

ali, podredno,

- zadevo vrne Splošnemu sodišču v ponovno odločanje ter pridrži odločitev o stroških postopka na prvi stopnji in v okviru pritožbe.

70. Družba Hansol je 5. novembra 2020 vložila odgovor na nasprotno pritožbo, ki je bil v register sodnega tajništva Sodišča vpisan isti dan in v katerem Sodišču predlaga, naj:

- nasprotno pritožbo zavrne;
- združenju ETPA naloži plačilo stroškov.

IV. Pravna analiza

A. Uvodne ugotovitve

1. Evropska unija v večstranskem trgovinskem sistemu

71. STO zagotavlja večstranski trgovinski sistem, ki temelji na pravilih. Evropska unija kot regionalna organizacija z lastno pravno osebnostjo ima poseben status v STO, ker je njena polnopravna članica skupaj s svojimi državami članicami. Ker je Uniji s členom 3(1)(e) PDEU podeljena izključna pristojnost na področju skupne trgovinske politike, je morala izpolniti obveznosti svojih držav članic, ki izhajajo iz sporazumov STO. Protidampinški sporazum, ki spada med te sporazume, ureja uporabo protidampinških ukrepov s strani članic STO. Ta sporazum določa nekatera vsebinska pravila, ki se morajo upoštevati pri uporabi protidampinškega ukrepa, in podrobna postopkovna pravila, ki urejajo izvajanje protidampinških preiskav ter naložitev in ohranjanje veljavnosti takih ukrepov. Zaradi neupoštevanja teh pravil se lahko uporabi mehanizem STO za reševanje sporov, ukrep pa se lahko razveljavi.

72. Zakonodajalec je osnovno uredbo, že omenjeno v uvodu teh sklepnih predlogov,⁹ sprejel v skladu s členom 207(2) PDEU, da bi se zagotovilo izvajanje protidampinškega sporazuma v notranjem pravnem redu Unije.¹⁰ Komisija mora v njej določene instrumente trgovinske zaščite uporabiti za podjetja, ki imajo sedež v tretjih državah in svoje izdelke izvažajo v Unijo v nasprotju s protidampinškimi pravili v škodo industrij Unije. Ker je, prvič, pravna država eno glavnih načel pravnega reda Unije in je, drugič, ta odločena v celoti spoštovati svoje obveznosti do drugih članic STO,¹¹ se zdi logično, da Pogodbi določata, da je Komisijina uporaba teh mehanizmov predmet nadzora zakonitosti, ki ga opravljata sodišči Unije, zlasti Splošno sodišče na prvi stopnji in Sodišče v okviru pritožbenega postopka. V tej zadevi, ki vključuje glavno in nasprotno pritožbo, mora Sodišče izvajati svoje pristojnosti na tem področju.

2. Sodni nadzor v okviru pritožbenega postopka

73. Pred preučitvijo različnih pritožbenih razlogov je treba opozoriti, da je v skladu s členom 256(1), drugi pododstavek, PDEU in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožba omejena na pravna vprašanja. Kot je namreč potrjeno v ustaljeni sodni praksi, je samo Splošno sodišče pristojno, prvič, za ugotavljanje dejanskega stanja, in drugič, za presojo

⁹ Glej točko 2 teh sklepnih predlogov.

¹⁰ V zvezi s tem glej sodbo z dne 13. januarja 2015, Svet in drugi/Vereniging Milieudefensie in Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (od C-401/12 P do C-403/12 P, EU:C:2015:4, točka 59).

¹¹ Načeloma velja, da v skladu s členom 3(5) PEU Unija „prispeva k [...] prosti in pravični trgovini“ ter „k doslednemu spoštovanju in razvoju mednarodnega prava“, kar vključuje pravila večstranskega trgovinskega sistema, sprejeta v STO. Zato mora Unija ob sprejetju akta spoštovati mednarodno pravo v celoti. Iz člena 216(2) PDEU izhaja, da so „[mednarodni] sporazumi, ki jih sklene Unija, [...] zavezujoči za njene institucije“ in zato prevladajo nad akti, ki jih te sprejmejo.

tega dejanskega stanja. Nasprotno pa Sodišče ni pristojno za ugotavljanje dejstev in načeloma niti za preučitev dokazov, ki jih je Splošno sodišče sprejelo v podporo tem dejstvom. Zato presoja dokazov, predloženih Splošnemu sodišču, ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča.¹²

74. Ko Splošno sodišče ugotovi ali presodi dejansko stanje, pa je Sodišče pristojno, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo tega dejanskega stanja in pravnimi posledicami, ki jih je iz tega izpeljalo Splošno sodišče. Izjemoma lahko Sodišče opravi nadzor nad presojo Splošnega sodišča glede dejanskega stanja, kadar pritožnik zatrjuje, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze.¹³ V tem primeru mora pritožnik natančno navesti dokaze, ki naj bi bili izkrivljeni, in dokazati napake pri presoji, zaradi katerih je po njegovem mnenju prišlo do izkrivljanja. Kot je potrjeno v sodni praksi, bo izkrivljanje podano, če je presoja obstoječih dokazov, na da bi se uporabili novi, očitno napačna.¹⁴

75. Te uvodne opombe so posebej upoštevne v tem okviru, ker Splošno sodišče dvomi o presoji različnih dejstev in nekaterih ugotovitev, do katerih je Komisija prišla v upravnem postopku, ki je pripeljal do sprejetja sporne uredbe. Ker Komisija in združenje ETPA izpodbijata obrazložitev izpodbijane sodbe, da bi nasprotovala temu, da je Splošno sodišče navedeno uredbo razglasilo za nično, je treba spomniti, da se pritožbeni postopek ne sme uporabiti kot sredstvo, da bi se Sodišču naložilo, da samo znova presodi dejansko stanje. Zato je treba ob upoštevanju razdelitve pristojnosti med Komisijo na eni strani ter sodiščema Unije na drugi strani preučitev pritožbe omejiti na *strogo analizo* pravnih vprašanj, postavljenih pred Sodiščem. Na tej podlagi je treba v nadaljevanju preučiti najprej razloge iz glavne pritožbe¹⁵ in nato razloge iz nasprotne pritožbe¹⁶ v vrstnem redu, v katerem so bili predstavljeni.

B. Glavna pritožba

1. Prvi pritožbeni razlog

a) Trditve strank

76. Komisija s prvim pritožbenim razlogom meni, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, ker je v točki 85 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je med upravnim postopkom pridobila dokaze, da je družba Schades Nordic v obdobju preiskave zadevni izdelek prodajala naprej nepovezanim strankam v Uniji, čeprav družba Schades Nordic ni odgovorila na Prilogo I k vprašalniku. Podredno Komisija meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je Komisiji naložilo, da svoje ugotovitve opre na nepreverjene podatke v zvezi z družbo Schades Nordic (ki pa jih kot take ni zagotovila družba Schades Nordic). Komisija meni, da je Splošno sodišče kršilo pravila o obsegu dokazov, na katere se ima Komisija pravico opreti, kadar oblikuje ugotovitve v okviru protidampnških preiskav na podlagi osnovne uredbe, zlasti člena 6(8) navedene uredbe.

¹² Glej sodbe z dne 25. januarja 2007, Sumitomo Metal Industries in Nippon Steel/Komisija (C-403/04 P in C-405/04 P, EU:C:2007:52, točka 38); z dne 16. decembra 2020, Svet in drugi/K. Chrysostomides & Co. in drugi (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P in C-604/18 P, EU:C:2020:1028, točka 128), in z dne 17. decembra 2020, BP/FRA (C-601/19 P, neobjavljena, EU:C:2020:1048, točka 71).

¹³ Glej sodbi z dne 25. januarja 2007, Sumitomo Metal Industries in Nippon Steel/Komisija (C-403/04 P in C-405/04 P, EU:C:2007:52, točka 39), in z dne 17. decembra 2020, Inpost Paczkomaty/Komisija (C-431/19 P in C-432/19 P, EU:C:2020:1051, točka 51).

¹⁴ Glej sodbi z dne 26. januarja 2017, Duravit in drugi/Komisija (C-609/13 P, EU:C:2017:46, točka 86), in z dne 28. novembra 2019, Brugg Kabel in Kabelwerke Brugg/Komisija (C-591/18 P, neobjavljena, EU:C:2019:1026, točka 63).

¹⁵ Glej točko 76 in naslednje teh sklepnih predlogov.

¹⁶ Glej točko 138 in naslednje teh sklepnih predlogov.

77. Družba Hansol v odgovor na prvi pritožbeni razlog trdi, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da so bili dokazi predloženi med upravnim postopkom. V utemeljitev te trditve se družba Hansol sklicuje na različno komunikacijo, ki jo je imela s Komisijo v preteklosti, konkretnije, na zahtevek za izvzetje, vložen 19. februarja 2016, in zaslišanje 10. marca 2016, ki mu je predsedoval svetovalec za zaslišanje, s katerima je Komisija dobila informacije, da je družba Schades Nordic v obdobju preiskave določeno količino zadevnega izdelka prodala naprej nepovezanim strankam v Uniji. Zato po mnenju družbe Hansol Splošno sodišče ni izkrivilo zadevnih dokazov. Poleg tega Splošno sodišče Komisiji v nasprotju s tem, kar ta trdi, ni naložilo, da svoje ugotovitve opre na nepreverjene podatke. Po navedbah družbe Hansol gre za informacijo, ki jo je Komisija preverila in ki ni sporna.

b) Presoja

78. Najprej je treba pojasniti, da se pravno vprašanje, ki je v jedru prvega pritožbenega razloga, v bistvu nanaša na obveznost Komisije, da upošteva informacije, pridobljene v okviru preiskave, ki pripelje do sprejetja protidampinskih ukrepov. Komisija trdi, da je zadevne informacije dobila na način, ki ni določen v pravnem okviru, ki ureja preiskave, kar ji je po njenem mnenju preprečilo, da bi jih upoštevala. To stališče izpodbija družba Hansol, ki meni, da bi Komisija zadevne informacije morala vključiti v svojo analizo, ker se je z njimi seznanila v upravnem postopku.

79. Ugotoviti je treba, da Splošno sodišče izhaja iz premise, v skladu s katero bi Komisija morala upoštevati zadevne informacije, zlasti zaradi pomena, ki ga imajo za analizo, ki jo mora opraviti na podlagi osnovne uredbe. Splošno sodišče je v točki 85 izpodbijane sodbe, kot je bilo že navedeno, namreč poudarilo, da je še najmanj en povezani predelovalec, to je družba Schades Nordic, prodal naprej določeno količino zadevnega izdelka, kupljenega od pritožnice. Splošno sodišče je v točki 86 izpodbijane sodbe menilo, da bi Komisija ob upoštevanju dobljene informacije morala ta položaj prikazati na ravni prodaje zadevnega izdelka drugim povezanim predelovalcem. Splošno sodišče je sklenilo, da je Komisija z neupoštevanjem te okoliščine pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga izvaja pritožnica. V točki 87 izpodbijane sodbe je Splošno sodišče ugotovilo kršitev člena 2(11) osnovne uredbe, ker izračuni, ki jih je opravila Komisija, niso odražali obsega dampinga, ki ga izvaja pritožnica. Kot je razvidno iz točke 105 izpodbijane sodbe, je ta napaka, povezana s tehtanjem, ki ga je opravila Komisija, vplivala tudi na določitev fiksne dokončne protidampinske dajatve v višini 104,46 EUR na neto tono, ki po mnenju Splošnega sodišča tako presega damping, ki ga pritožnica dejansko izvaja, kar je v nasprotju s členom 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe.

80. V zvezi s tem želim najprej poudariti – kot je Splošno sodišče že ugotovilo v točki 85 izpodbijane sodbe –, da *Komisija ne izpodbija ne vsebine ne prejema te informacije*. Komisija v pritožbi nikakor ne popravlja dejstev v zvezi s tem. Zato nič v spisu ne kaže, da gre za netočno informacijo, zaradi katere bi lahko bila presoja dejanskega stanja, ki jo je opravilo Splošno sodišče, napačna.

81. Komisija v svojih pisanjih bolj samo pojasnjuje, da je v nasprotju z osnovnim pravnim okvirom v zvezi s protidampinskimi preiskavami, če se Komisiji naloži obveznost, da svoje ugotovitve opre na podatke, ki jih predloži zainteresirana stranka in ki niso bili predmet postopka preveritve, urejenega z osnovno uredbo in pravom STO. Po mnenju Komisije je Splošno sodišče nadomestilo organ, pristojen za protidampinsko preiskavo, ker je zadevne informacije vključilo v svoje razlogovanje.

82. Tako stališče se mi ne zdi le pretirano formalistično, ampak tudi težko združljivo z obveznostmi, ki jih ima Komisija v okviru vsake protidampinške preiskave. Če se upoštevajo določbe člena 6 osnovne uredbe, gre za fazo upravnega postopka, za katero je značilna skrb za učinkovitost in hitrost pri pridobivanju informacij.¹⁷ Zato je to, da ni upoštevala dokazov, potrebnih za pravno skladno odločitev o sprejetju protidampinškega ukrepa, mogoče utemeljiti le z nujnimi razlogi. V nadaljevanju bom pojasnil glavne razloge, iz katerih menim, da je Splošno sodišče upravičeno presodilo, da bi Komisija morala upoštevati informacijo, ki jo je prejela v upravnem postopku.

83. Najprej, ni sporno, da je bilo med Komisijo in družbo Hansol več komunikacije, katere namen je bila predložitev dokazov, ki bi kazali, da je družba Schades Nordic v obdobju preiskave določeno količino zadevnega izdelka prodala naprej nepovezanim strankam v Uniji.¹⁸ Družba Hansol omenja sporočilo z dne 19. februarja 2016, v katerem je od Komisije zahtevala, naj tri od štirih povezanih predelovalcev v celoti izvzame iz obveznosti izpolnjevanja vprašalnika. Sklicuje se tudi na zaslišanje 10. marca 2016, ki mu je predsedoval svetovalec za zaslišanje ter na katerem so bile predstavljene in obširneje pojasnjene informacije o nadaljnji prodaji družbe Schades Nordic zadevnega izdelka. Po tem zaslišanju in po obisku v prostorih družbe Schades v Združenem kraljestvu 16. in 17. marca 2016 je Komisija v elektronskem sporočilu z dne 21. marca 2016 potrdila svojo odločitev, da družbo Schades Nordic in še dve podjetji izvzame iz obveznosti izpolnjevanja Priloge I k vprašalniku. V istem elektronskem sporočilu je Komisija dodala, da si pridržuje pravico, da med postopkom zahteva tudi dodatne informacije od družbe Schades Nordic in drugih podjetij.

84. Iz tega sledi, da je Komisija v celoti poznala dejstva, na katera se je Splošno sodišče oprlo v svojem razlogovanju. Komisija vseeno trdi, da ni imela možnosti preveriti te informacije. Vendar po mojem mnenju ne daje nobenega prepričljivega pojasnila o tem, da ni mogla izpolniti obveznosti, da čim prej opravi tako preveritev. Čeprav je res, da se je na zahtevo družbe Hansol odločila družbo Schades Nord izvzeti iz obveznosti izpolnjevanja vprašalnika, ostaja dejstvo, da si je izrecno pridržala pravico, da od tega podjetja zahteva dodatne informacije.¹⁹ Iz tega razloga v nasprotju s tem, kar je Komisija večkrat zatrdila, odločitve o izvzetju ni mogoče šteti za absolutno zakonsko oviro za pridobitev informacij, bistvenih za ugotovitev obstoja dampinga.

85. V tem okviru je treba poudariti, da se zdi, da Komisija družbi Hansol očita njeno vztrajanje pri tej zahtevi za izvzetje,²⁰ čeprav je ne nazadnje ona tista, ki je sprejela končno odločitev. Ker naj bi se zdelo, da Komisija meni, da ji je to izvzetje preprečilo izvedbo potrebnih preveritev, je treba poudariti, da je bolj Komisija tista, ki ji je treba pripisati odgovornost za to okoliščino. Poleg tega je težko razumeti, zakaj bi Komisija privolila v odobritev takega izvzetja, s čimer bi se izpostavila tveganju, da ne bi dobila vseh potrebnih informacij od zadevnih podjetij. Utemeljitev, ki jo navaja Komisija, se mi zdi bolj izgovor, s katerim upravičuje, zakaj preiskave ni nadaljevala z zahtevano skrbnostjo in zakaj informacije, ki jo je zagotovila družba Hansol, ni upoštevala pri preučitvi obstoja dampinga.

¹⁷ Glej v tem smislu Czako, J., Miranda, J., in Human, J., *A Handbook on Anti-Dumping Investigations*, Cambridge 2008, str. 43, ki pojasnjujejo, da zapletena narava protidampinške preiskave, njene številne faze, število korakov, ki jih je treba izvesti, časovni razpored ukrepov in dodelitev ustreznih sredstev za različne naloge, ki se vse opravijo v omejenem času, zahtevajo primerno načrtovanje preiskave.

¹⁸ Glej uvodno izjavo 26 sporne uredbe.

¹⁹ Glej uvodno izjavo 26 sporne uredbe.

²⁰ Glej uvodni izjavi 26 in 32 sporne uredbe.

86. Za pravila STO, na katera se Komisija sklicuje v svojih pisanjih, se mi ne zdi, da lahko ponujajo ustrezno zakonsko podlago v podporo njenemu stališču. Iz poročila odbora STO v zadevi Kitajska – Brojlerji²¹ je namreč jasno razvidno, da tudi če izraz „dokazi“ v protidampinskih postopkih ni opredeljen v protidampinskem sporazumu, zajema „vsaj *informacije, ki jih organu, pristojnemu za preiskavo, zagotovi zainteresirana stranka*, ne glede na to, ali so ali niso pozitivne, točne ali ustrezne“.²² Družba Hansol je kot taka stranka predložila dokaze, da je družba Schades Nordic zadevni izdelek prodala naprej.

87. Ker Komisija trdi, da dokazi, ki jih je zagotovila družba Hansol, ne izpolnjujejo njenih zahtev, saj niso bili ustrezno predloženi, to je v odgovoru na vprašalnik, poslan podjetjem, na podlagi člena 6 osnovne uredbe, je dovolj ugotoviti, da je v poročilu odbora STO, omenjenem v prejšnji točki, izrecno navedeno, da „[n]ič v protidampinskem sporazumu, ali celotnem Sporazumu o STO, ne kaže, da *informacije izgubijo naravo ‚dokaza‘*, ker ne izpolnjujejo nekaterih meril“. V poročilu je ugotovljeno, da je „[v]prašanje, ali dokazi izpolnjujejo ta merila, [...] *ločeno vprašanje*, ki ga mora organ, pristojen za preiskavo, preučiti“.²³ Zato je mogoče iz navedenega sklepati, da *Komisija ne more zanikati, da ima dokaze, ki jih je družba Hansol zagotovila v okviru upravnega postopka*.

88. Trditev Komisije, da informacije, dobljene v zahtevi za nerazkritje podatkov, niso del spisa preiskave, ki je zainteresiranim strankam na voljo na podlagi člena 6(7) osnovne uredbe, ni prepričljiva. Komisija namreč ne pojasni, v kolikšnem obsegu so pravice zadevnih oseb lahko bile kršene. Vsekakor je, kot trdi družba Hansol, poročilo, ki ga je pooblaščenec za zaslišanje pripravil v zvezi z zaslišanjem 10. marca 2016, uradni dokument, vložen v spis preiskave, ki je na voljo strankam in na katerega se je Komisija oprla, ko se je odločila uvesti ukrepe. Poleg tega so bile tudi pripombe družbe Hansol glede končnega informativnega dokumenta vložene v spis preiskave, ki je na voljo strankam. Zato *se Komisija ne more učinkovito opreti na domnevni interes za varstvo pravic zainteresiranih strank, da bi zanemarila dokaze, ki jih je zagotovila družba Hansol*.

89. Tudi če ima Komisija načeloma pravico izraziti zadržke glede skladnosti in veljavnosti dobljene informacije, ne vidim, koliko bi to lahko spremenilo ta sklep. Komisija je zgolj izjavila, da dobljene informacije ni imela priložnosti preveriti, ne da bi se sicer opredelila do vsebine same informacije. Nič ne omogoča domneve, da je Komisija nameravala opraviti tako preveritev, čeprav ji protidampinski sporazum, kot ga razlagata sodišči Unije,²⁴ in kot priznava sama v pisnem odgovoru na vprašanja Sodišča, nalaga, da med preiskavo preveri točnost informacij, ki jih zagotovijo zainteresirane stranke. Nasprotno, okoliščine te zadeve kažejo, da je sporno uredbo sprejela, ne da bi opravila pomemben korak v postopku. Ker bi popolno prezrtje dejstva, da so bili bistveni dokazi dejansko pridobljeni v okviru preiskave, nazadnje pomenilo „nagrajevanje“ hude upravne opustitve, oklevam pri sledenju utemeljitvi Komisije, v skladu s katero dokazi ne izpolnjujejo njenih zahtev.²⁵ Če bi se sprejelo, da Komisija lahko opravi preiskavo, tako da zanemari razpoložljivo upoštevno informacijo in ne da bi bila ta informacija predmet sodnega nadzora, bi ta preiskava lahko postala samovoljna, neučinkovita in netočna. Tak razvoj se mi nikakor ne zdi zaželen.

²¹ Poročilo odbora, Kitajska – Protidampinski ukrepi in ukrepi izravnalnih dajatev za brojlerje iz Združenih držav, WT/DS427/R, točka 7.33.

²² Glej zgoraj, točka 7.33 (moj poudarek).

²³ Glej zgoraj, točka 7.33 (moj poudarek).

²⁴ Glej sodbo z dne 22. septembra 2021, NLMK/Komisija (T-752/16, neobjavljena, EU:T:2021:611, točka 39).

²⁵ Opozoriti je treba, da člen 18(3) osnovne uredbe določa, da „[k]adar informacije, ki jih predloži zainteresirana stran, niso idealne v vseh pogledih, se jih vseeno ne sme zanemariti“ (moj poudarek); (glej v zvezi s tem sodbo z dne 19. marca 2015, City Cycle Industries/Svet, T-413/13, neobjavljena, EU:T:2015:164, točka 120).

90. Člen 18(1) osnovne uredbe določa, da v primerih, v katerih katera koli stranka ne dovoli dostopa do informacij ali na kak drug način ne dobavi potrebnih informacij v rokih, ki jih navaja uredba, ali pa močno ovira preiskavo, se lahko začasne ali dokončne ugotovitve, bodisi pozitivne ali negativne, izpeljejo na osnovi dostopnih dejstev. Vendar pogoji za uporabo te določbe v obravnavani zadevi niso izpolnjeni. Prvič, nobenega indica ni o neobstoju sodelovanja med Komisijo in družbo Hansol, in drugič, kot sem že navedel, Komisija je zadevne dokaze imela na voljo prav zaradi tega sodelovanja v okviru preiskave.

91. Zato je Splošno sodišče Komisiji upravičeno očitalo, da ni ravnala z zahtevano skrbnostjo. Zdi se mi, da je Splošno sodišče, ne da bi kakorkoli želelo nadomestiti Komisijo, želelo raje opozoriti na bistveno informacijo, ki bi jo Komisija morala upoštevati, ker bi sicer izkrivila dejanske okoliščine, na katerih temeljijo ugotovitve v sporni uredbi. Splošno sodišče je torej v celoti izvajalo svoje pristojnosti s tem, da je poudarilo napako, ki jo je Komisija naredila pri uporabi osnovne uredbe. Zato je treba ugotoviti, da v obravnavani zadevi Splošno sodišče ni niti izkrivilo dejstev niti napačno uporabilo prava, ki se uporablja.

92. Enako velja za preučitev, ki jo je Splošno sodišče opravilo v zvezi s prvim delom drugega tožbenega razloga, ki se je nanašal na kršitev člena 9(3) protidampinškega sporazuma in člena 9(4), drugi pododstavek, osnovne uredbe. Splošno sodišče je v točki 105 izpodbijane sodbe menilo, da iz razlogov, predstavljenih v točkah od 83 do 87 te sodbe, vključno z neupoštevanjem dejstva, da je bil delež prodaje zadevnega izdelka družbi Schades brez predelave prodan naprej nepovezanim strankam, izračuni, ki jih je opravila Komisija, ne odražajo dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja družba Hansol. Po mnenju Splošnega sodišča je Komisija z neupoštevanjem te okoliščine pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga izvaja družba Hansol. Ker ugotovitve v točki 85 izpodbijane sodbe vplivajo na razlogovanje, ki ga je Splošno sodišče razvilo v točki 105 te sodbe, menim, da je treba zavrnil tudi pritožbeni razlog Komisije, ki se nanaša na to točko.

93. Na podlagi teh preudarkov je treba ugotoviti, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava pri presoji prvega očitka iz drugega dela prvega tožbenega razloga in prvega dela drugega tožbenega razloga. Zato predlagam, naj se prvi pritožbeni razlog zavrne kot očitno neutemeljen.

2. Drugi pritožbeni razlog

a) Trditve strank

94. Komisija z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je napačno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo, da se normalna vrednost podobnega izdelka lahko določi v skladu s členom 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, in sicer na podlagi cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev v primerih, ko zadevni izvoznik (in sicer družba Artone) ne proizvaja ali ne prodaja podobnega izdelka na svojem domačem trgu. Komisija trdi, da je normalno vrednost dveh vrst izdelkov, ki ju družba Artone ne prodaja na korejskem trgu, upravičeno računsko določila na podlagi člena 2(3) osnovne uredbe.

95. Komisija v podporo svojemu stališču navaja več trditev, ki se med drugim nanašajo na razlago člena 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe in člena 2.2 protidampinškega sporazuma STO ter namigujejo na neobstoje vsakršne obveznosti za Komisijo, da da prednost točno določeni metodi za določitev normalne vrednosti, ki je bistven korak pri ugotovitvi obstoja dampinga. Zato naj bi

Komisija izbrala metodo iz člena 2(3) osnovne uredbe, ki določa računsko določitev normalne vrednosti na podlagi proizvodnih stroškov. Po mnenju Komisije se je Splošno sodišče odločilo za ozko razlago, ki nima podlage v osnovni uredbi. Nazadnje, Komisija meni, da se Splošno sodišče zaman sklicuje na sodbo Svet/Alumina.²⁶

96. Združenje ETPA podpira Komisijo pri njenem drugem pritožbenem razlogu in v bistvu navaja enake trditve, ki temeljijo na razlagi upoštevni določb osnovne uredbe in protidampinškega sporazuma STO.

97. Družba Hansol zanika, da bi Splošno sodišče napačno uporabilo pravo. Meni, da trditve Komisije niso utemeljene in da so v nasprotju z njeno lastno prakso. Konkretnije, dvomi o razlagi, ki jo predlaga Komisija, ker naj bi v členu 2 osnovne uredbe obstajal hierarhični vrstni red pri metodah za določitev normalne vrednosti in ker naj bi morala normalna vrednost temeljiti predvsem na domačih cenah. Poleg tega meni, da pravila STO niso upoštevna pri razlagi določb osnovne uredbe, ki se razlikujejo od določb protidampinškega sporazuma, kar naj bi veljalo v tem primeru. V nasprotju s Komisijo družba Hansol meni, da je dejstvo, da se je Splošno sodišče oprlo na sodbo Svet/Alumina,²⁷ upoštevno za preučitev četrtega tožbenega razloga, ki je predmet drugega pritožbenega razloga.

b) Presoja

98. Drugi pritožbeni razlog se v bistvu nanaša na vprašanje, ali je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah od 152 do 157 izpodbijane sodbe razlagalo člen 2(1) in (3) osnovne uredbe in v točki 158 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je Komisija kršila člen 2(1) navedene uredbe pri izračunu normalne vrednosti družbe Artone.

99. V zvezi s tem je treba spomniti, da je Splošno sodišče svojo obrazložitev glede tega začelo s tem, da je v točki 148 izpodbijane sodbe spomnilo na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je „določitev normalne vrednosti [izdelka] ena izmed bistvenih faz, ki omogoča ugotovitev morebitnega dampinga“.²⁸

100. Splošno sodišče je nato preučilo določbe člena 2 osnovne uredbe in ugotovilo, da obstaja določen *hierarhični vrstni red med temi določbami*, konkretnije med določbami odstavka 1 in določbami odstavka 3, ki ga je treba upoštevati, ko se določa normalna vrednost izdelka. V utemeljitev te teze je Splošno sodišče citiralo sodbo, izdano v zadevi Svet/Alumina, v kateri je Sodišče ugotovilo, da „tako iz besedila kot iz sistematike [člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe] izhaja, da *je treba* za določitev normalne vrednosti *načeloma prednostno upoštevati* ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja“.²⁹

101. Splošno sodišče je v točki 150 izpodbijane sodbe znova citiralo sodbo Svet/Alumina in pojasnilo, da je v skladu z odstavkom 3, prvi pododstavek, tega člena „*od [načela uporabe cen, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici] mogoče odstopiti* le, če ni – ali pa ni dovolj – prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku

²⁶ Sodba z dne 1. oktobra 2014 (C-393/13 P, EU:C:2014:2245).

²⁷ Sodba z dne 1. oktobra 2014 (C-393/13 P, EU:C:2014:2245).

²⁸ Sodba z dne 22. marca 2012, GLS (C-338/10, EU:C:2012:158, točka 19).

²⁹ Sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20) (moj poudarek).

trgovanja ali če taka prodaja ne dovoljuje ustrezne primerjave“. ³⁰ Splošno sodišče je še vedno ob sklicevanju na sodbo Svet/Alumina sklenilo s poudarkom, da so „ta odstopanja od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen [...] *izčrpna*“. ³¹

102. To branje obrazložitve izpodbijane sodbe kaže, da je Splošno sodišče le navedlo upoštevno sodno prakso Sodišča, da bi utemeljilo tezo o hierarhičnem vrstnem redu med različnimi določbami člena 2 osnovne uredbe. Ne da bi napačno uporabilo pravo, je priznalo, da *obstaja načelo prednosti med različnimi metodami izračuna, od katerega je izjemoma mogoče odstopati, kadar so izpolnjeni pogoji*. ³² Očitno je, da v zvezi s tem ni moglo kršiti prava Unije, ker je Sodišče podobno ugotovitev sprejelo že v svoji sodni praksi. Zato se mi zdi, da je Splošno sodišče pravilno kritiziralo to, da je Komisija takoj uporabila člen 2(3) osnovne uredbe, ne da bi pred tem preverila možnost uporabe člena 2(1) navedene uredbe v obravnavanem primeru.

103. Načeloma bi lahko bila preučitev tega pritožbenega razloga omejena na preprosto sklicevanje na to sodno prakso, ki se mi zdi popolnoma upoštevna v tem okviru pritožbenega postopka. Vendar bom zaradi izčrpnosti in da bi odpravil vsak dvom glede veljavnosti te razlage določb člena 2 osnovne uredbe, ki jo Splošno sodišče predlaga v izpodbijani sodbi, na kratko preučil druge trditve, ki jih je Komisija navedla v podporo svojemu stališču.

104. Komisija in združenje ETPA menita, da je Splošno sodišče pri svoji razlagi zanemarilo dejstvo, da je zadevna določba, to je člen 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, izražena v „permissivni“ obliki, in ne v obliki „zapovedi“. Po njunem mnenju to razlago podpira primerjalna analiza več jezikovnih različic. Zdi se, da Komisija in združenje ETPA tako predlagata, da ima Komisija možnost uporabiti metodo izračuna, ki jo šteje za najprimernejšo, ne da bi morala upoštevati prednostno načelo, ki ureja različne metode izračuna, določene v členu 2 osnovne uredbe.

105. Ta razlaga se mi ne zdi točna, ker zamenjuje dva povsem različna temeljna vidika, ki spadata na področje upravnega prava Unije, in sicer *pristojnosti*, ki jih je zakonodajalec *dodelil* Komisiji, da opravi nekatere upravne naloge, na eni strani, in *diskrecijsko pravico*, ki se tej instituciji lahko dodeli v določenih okoliščinah, na drugi strani. V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, je treba določbe člena 2 osnovne uredbe razumeti tako, da spadajo v prvo, in ne v drugo kategorijo. To najprej izhaja iz *načela dodelitve pristojnosti*, določenega v členu 13(2) PEU, v skladu s katerim „[v]saka institucija deluje v mejah *pristojnosti*, ki so ji *dodeljene* s Pogodbama, in *v skladu s postopki, pogoji in cilji, ki jih določata* Pogodbi“ (moj poudarek). V tem okviru je treba namreč ugotoviti, da se določbe člena 2 ne razlikujejo bistveno od drugih podobnih določb osnovne uredbe, ki Komisiji prav tako podeljujejo pristojnosti za odločanje, če so izpolnjeni nekateri pogoji, ki jih je določil zakonodajalec. Zato je možno tako iz besedila kot iz sistematike navedenih določb sklepati, da je bil cilj zakonodajalca Unije natančneje določiti, kako mora Komisija ravnati, da v vsakem primeru določi normalno vrednost izdelka, s tem, da je za to vzpostavil prednostni vrstni red med različnimi splošno priznanimi metodami na področju boja proti dampingu.

³⁰ Sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20) (moj poudarek).

³¹ Sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 21) (moj poudarek).

³² Iz besedila in sistematike določb člena 2 osnovne uredbe jasno izhaja, da obstaja nekakšen prednostni vrstni red med različnimi metodami. Poleg tega želim poudariti, da se z metodološkega vidika zdi razumno dati prednost metodi izračuna, ki se opira na dejanske podatke (in sicer prodajno ceno zadevnega izdelka), pred metodo, ki med drugim temelji na domnevah, kot je računsko določena vrednost. Zato je ta prednostni vrstni red utemeljen tudi z razlogi, povezanimi z natančnostjo in učinkovitostjo.

106. Besedilo zadevnih določb, med drugim uporaba glagola „moči“ v nekaterih jezikovnih različicah,³³ bi lahko vzbujalo zmedo, ker ga je načeloma mogoče razumeti v obeh smislih, vsaj če se zanemari tako pomembno načelo v pravu Unije, kot je načelo iz prejšnjega odstavka. Kot pa Komisija sama priznava v svojih pisanjih, francoska različica člena 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe („la valeur normale *est établie*“; moj poudarek) ne omogoča, da bi se v njej z absolutno gotovostjo videlo priznanje diskrecijske pravice,³⁴ medtem ko razlaga drugih jezikovnih različic ostaja zelo dvoumna. Zato primerjalna analiza več jezikovnih različic *ne prinaša odločilnega dokaza* za razlago, ki jo podpira Komisija.

107. V zvezi s trditvijo, da je nujno najti razlago, ki je v skladu z zgoraj omenjenim pravom STO, je treba takoj spomniti, da se morajo v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča besedila prava Unije razlagati, kolikor je mogoče, ob upoštevanju mednarodnega prava, zlasti kadar je namen teh besedil izvajanje mednarodnega sporazuma, ki ga je sklenila Unija.³⁵ Vendar je iz ustaljene sodne prakse Sodišča razvidno tudi, da sporazumi STO glede na svojo naravo in sistematiko načeloma niso del pravil, na podlagi katerih morata sodišči Unije nadzirati zakonitost aktov institucij Unije.³⁶ Le kadar je bil *namen Unije izvršiti posebno obveznost, ki jo je prevzela v okviru sporazumov STO*, ali kadar *akt Unije izrecno napotuje na posamične določbe sporazumov STO*, morata sodišči Unije preveriti zakonitost zadevnega akta Unije glede na pravila STO. Zgoraj navedena načela veljajo načeloma tudi za obveznost razlaganja osnovne uredbe glede na protidampinški sporazum STO³⁷ ob upoštevanju, da je Unija to uredbo sprejela prav zaradi izpolnjevanja mednarodnih obveznosti, ki jih je sprejela v okviru STO.³⁸

108. Analiza določb osnovne uredbe razkriva, da *se besedilo člena 2(1) razlikuje od besedila člena 2.2 protidampinškega sporazuma STO*. Čeprav člen 2.2 protidampinškega sporazuma ustreza besedilu člena 2(3) osnovne uredbe, *protidampinški sporazum ne vsebuje določbe, ki bi bila podobna členu 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe*. Ob upoštevanju očitno različne ubeseditve, uporabljene v osnovni uredbi oziroma protidampinškem sporazumu, *se ni mogoče sklicevati na pravo STO, da bi se odstopalo od jasnega besedila člena 2(1) osnovne uredbe*.³⁹ Zato je treba zavriniti utemeljitev, ki jo Komisija izpeljuje iz domnevne upoštevnosti protidampinškega sporazuma, vsaj v zvezi z razlago odstavka 1 in njegovega razmerja z odstavkom 3. Iz tega sledi, da se Komisija ne more opirati na določbe protidampinškega sporazuma, da bi dala prednost metodi izračuna, določeni v členu 2(3) osnovne uredbe.

³³ Glej med drugim špansko („el valor normal *podrá* ser calculado“), dansko („*kan* den normale værdi [...] fastsættes“), nemško („*kann* der Normalwert [...] ermittelt werden“), estonsko („*võib* normaalväärtuse kehtestada“), italijansko („il valore normale *può* [...] essere stabilito ...“), nizozemsko („*kan* de normale waarde [...] worden vastgesteld“) ali poljsko („wartość normalna *może* zostać ustalona“) različico.

³⁴ Angleška različica člena 2(1), prvi pododstavek, osnovne uredbe določa: „may be established“ (se lahko ugotovi), medtem ko francoska vsebuje formulacijo „est établie“ (se ugotovi). Moj poudarek.

³⁵ V zvezi s tem glej sodbi z dne 14. julija 1998, Safety Hi-Tech (C-284/95, EU:C:1998:352, točka 22), in z dne 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond in Groep Algemene Uitgevers (C-263/18, EU:C:2019:1111, točka 38).

³⁶ Glej zlasti sodbe z dne 23. novembra 1999, Portugalska/Svet (C-149/96, EU:C:1999:574, točka 47); z dne 1. marca 2005, Van Parys (C-377/02, EU:C:2005:121, točka 39); z dne 4. februarja 2016, C & J Clark International in Puma (C-659/13 in C-34/14, EU:C:2016:74, točka 85), in z dne 18. oktobra 2018, Rotho Blaas (C-207/17, EU:C:2018:840, točka 44).

³⁷ V zvezi s tem glej sodbe z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, točki 40 in 41); z dne 8. septembra 2015, Philips Lighting Poland in Philips Lighting/Svet (C-511/13 P, EU:C:2015:553, točki 60 in 61), in z dne 18. oktobra 2018, Rotho Blaas (C-207/17, EU:C:2018:840, točki 47 in 48).

³⁸ Glej točko 72 teh sklepnih predlogov.

³⁹ V tem okviru je treba spomniti, da nekatere določbe osnovne uredbe, kot je Sodišče ugotovilo v sodbi z dne 16. julija 2015, Komisija/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, točka 48), razkrivajo „volj[o] zakonodajalca Unije, da na [...] področju [instrumentov trgovinske zaštite] uveljavi *pristop, lasten* pravnemu redu Unije“ (moj poudarek).

109. Poleg tega Komisija trdi, da individualna narava protidampinškega prava, razen kadar osnovna uredba določa drugače, na primer v primeru vzorčenja, kaže, da je treba pri določitvi normalne vrednosti in stopnje dampinga na splošno raje dati prednost podatkom, značilnim za izvoznika, pred podatki drugih proizvajalcev.

110. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da Komisija samo potrjuje to, kar je določeno v členu 2(1) osnovne uredbe, in sicer, da je treba za določitev normalne vrednosti prednost dati raje domačim cenam proizvajalca izvoznika kot pa domačim cenam drugih prodajalcev ali proizvajalcev. Ob tem je očitno, da se na to trditev ni mogoče učinkovito sklicevati, da bi se dala prednost uporabi metode iz člena 2(3) osnovne uredbe, to je računski določitvi normalne vrednosti. Taka razlaga bi bila dejansko v nasprotju s tem, kar je Sodišče odločilo v zadevi Svet/Alumina, in sicer, da je *določitev normalne vrednosti na podlagi cen pravilo*, medtem ko je *računska določitev normalne vrednosti izjema*, kot sem že pojasnil zgoraj,⁴⁰ ko sem predstavil razlogovanje, ki mu je Splošno sodišče sledilo v točkah od 148 do 152 izpodbijane sodbe. Zato je treba to trditev zavrniti kot neutemeljeno.

111. Komisija meni, da Splošno sodišče ni upoštevalo dejstva, da položajev iz člena 2(1), drugi pododstavek, in člena 2(3) osnovne uredbe (in sicer „ne prodaja“ in „ni [...] prodaje [...] v običajnem poteku trgovanja“) ni mogoče ločiti in da se dejansko delno prekrivajo. Po mnenju Komisije je neobstoj prodaje v smislu člena 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe po definiciji položaj, v katerem „ni [...] prodaje [...] v običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe. Komisija dodaja, da dejansko ločevanje med določbama obstaja le takrat, kadar proizvajalec izvoznik „ne izdeluje [...] podobnega izdelka“ v državi ustanovitve: v tem izjemnem položaju naj materialno ne bi obstajali proizvodni stroški, na katere bi se organ, pristojen za preiskavo, lahko oprl, da bi računsko določil normalno vrednost, edina možnost pa naj bi bila uporaba prodajnih cen na domačem trgu drugih proizvajalcev.

112. Ta trditev, ki temelji na *nenatančni razlagi zgoraj navedenih določb* in katere namen je očitno *izpodbijati področje njihove uporabe*, ne more prepričati, ker je v nasprotju z ugotovitvami, ki jih je Sodišče izpeljalo v sodbi z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245). Kot je Sodišče jasno navedlo v tej sodbi, se člen 2(1), drugi pododstavek, uporablja v položajih, v katerih (drugi prodajalci ali proizvajalci) v državi izvoznici prodajajo podoben izdelek v običajnem poteku trgovanja, medtem ko se člen 2(3), prvi pododstavek, uporablja v položajih, v katerih ni, ali pa ni dovolj, prodaje podobnega izdelka v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici. V nasprotju s tem, kar trdi Komisija, *tako ni nobene dvoumnosti glede področja uporabe* navedenih določb. Zato je treba tudi to trditev zavrniti kot neutemeljeno.

113. Nazadnje, Komisija izpodbija upoštevnost sodbe Svet/Alumina, ki jo je Splošno sodišče citiralo v izpodbijani sodbi. Po mnenju Komisije se je ta zadeva nanašala na opredelitev pojma „prodaja [...] v običajnem poteku trgovanja“ v smislu člena 2(3) osnovne uredbe. Ob tej priložnosti naj Sodišče ne bi obravnavalo ne vprašanja, ki mu ni bilo postavljeno, in sicer glede razlage člena 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe, ne domnevnega obstoja absolutnega ločevanja med položaji neobstoja prodaje iz člena 2(1), drugi pododstavek, in takimi položaji iz člena 2(3), prvi pododstavek, osnovne uredbe.

⁴⁰ Glej točke od 99 do 103 teh sklepnih predlogov.

114. Ta trditev zahteva nekaj mojih pripomb, ker temelji na *napačni razlagi sodbe Svet/Alumina*. Če povzamem, je Sodišče v navedeni sodbi odločilo, da „je treba za določitev normalne vrednosti načeloma prednostno upoštevati ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja“, ⁴¹ ter da so „odstopanja od metode določanja normalne vrednosti na podlagi dejanskih cen [...] izčrpana in se nanašajo na značilnosti prodaje, in ne na ceno izdelka“. ⁴² Ker – kot je pravilno ugotovljeno v točki 149 izpodbijane sodbe – člen 2(1), drugi pododstavek, osnovne uredbe „omogoča [...], da se z uporabo cen drugih prodajalcev ali proizvajalcev določi normalna vrednost na podlagi cen, ki so jih neodvisne stranke plačale ali jih plačujejo v običajnem poteku trgovanja v državi izvoznici“, je *Splošno sodišče upoštevalo pravilo, ki ga je Sodišče določilo v sodbi Svet/Alumina*, in sicer, da je treba za določitev normalne vrednosti načeloma prednostno upoštevati ceno, ki se je dejansko plačala ali se plačuje v običajnem poteku trgovanja. Iz tega sledi, da je treba to trditev Komisije šteti za brezpredmetno.

115. Zaradi izčrpnosti je treba dodati, da *upravna praksa Unije na področju boja proti dampingu ne odraža razlage, ki jo Komisija podpira* v tej zadevi. Družba Hansol je namreč citirala več primerov, ki kažejo, da normalna vrednost običajno temelji na domačih cenah, v skladu s členom 2(1) osnovne uredbe. Samo če ni reprezentativne domače prodaje drugih proizvajalcev ali če cene teh prodaj niso ustrezne, se normalna vrednost določi računsko v skladu s členom 2(3) osnovne uredbe. ⁴³ V teh okoliščinah je zanimivo, da se je Komisija v obravnavanem primeru poskušala oddaljiti od te upravne prakse, ne da bi to objektivno utemeljila.

116. Skratka, glede na navedeno menim, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava pri presoji četrtega tožbenega razloga. Zato predlagam, naj se drugi pritožbeni razlog zavrne kot očitno neutemeljen.

3. Tretji pritožbeni razlog

a) Trditve strank

117. Komisija s tretjim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo pravila, določena v členu 3 osnovne uredbe, pri določitvi stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen v primeru izvoza v Unijo prek povezanih subjektov. Ta pritožbeni razlog se nanaša na ugotovitve v zvezi s stopnjo škode, do katerih je Splošno sodišče prišlo v okviru preučitve drugega dela petega tožbenega razloga in tretjega dela petega tožbenega razloga.

118. Komisija navaja več trditev v utemeljitev svojega stališča. Prvič, opozarja na široko diskrecijsko pravico, ki jo ima v okviru zapletenih gospodarskih razmer. Ker pojem nelojalnega nižanja prodajnih cen ni opredeljen, Komisija meni, da uporaba izvozne cene, računsko določene v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe, v okviru izračuna nelojalnega nižanja prodajnih cen ni ne neutemeljena ne neustrezna. Drugič, Komisija se sklicuje na člen 3(3) osnovne uredbe v podporo

⁴¹ Sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 20).

⁴² Sodba z dne 1. oktobra 2014, Svet/Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, točka 21).

⁴³ Glej na primer uvodno izjavo 36 Uredbe Sveta (ES) št. 1256/2008 z dne 16. decembra 2008 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih varjenih cevi in votlih profilov iz železa ali nelegiranega jekla s poreklom iz Belorusije, Ljudske republike Kitajske in Rusije na podlagi postopka v skladu s členom 5 Uredbe (ES) št. 384/96, s poreklom iz Tajike na podlagi pregleda zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) iste uredbe, s poreklom iz Ukrajine na podlagi pregleda zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) in vmesnega pregleda v skladu s členom 11(3) iste uredbe, ter o zaključku postopkov v zvezi z uvozom enakega izdelka s poreklom iz Bosne in Hercegovine ter Turčije (UL 2008, L 343, str. 1); uvodno izjavo 30 Uredbe Sveta (ES) št. 685/2008 z dne 17. julija 2008 o razveljavitvi protidampinških dajatev, uvedenih z Uredbo (ES) št. 85/2006 na uvoz gojenega lososa s poreklom iz Norveške (UL 2008, L 192, str. 5); uvodne izjave od 8 do 10 Uredbe Sveta (ES) št. 63/2008 z dne 21. januarja 2008 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in o dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz dihidromircenola s poreklom iz Indije (UL 2008, L 23, str. 1).

svojemu stališču, v skladu s katerim bi bilo treba obstoj znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen preučiti na ravni „dampinškega uvoza“, in zato ne na ravni njegove cene pri nadaljnji prodaji na trgu Unije. Tretjič, Komisija meni, da bi bilo absurdno uporabiti računsko določeno izvozno ceno za ugotovitev obstoja in zneska dampinga, nato pa uporabiti drugo izvozno ceno za preučitev, kakšen učinek ima na cene ta uvoz, za katerega je bilo v okviru ugotavljanja škode že dokazano, da je dampinški. Torej je samo na tej ravni (in sicer dejanske ali tako določene izvozne cene CIF⁴⁴ meja Unije) mogoče ugotoviti damping in lahko nastanejo povezani učinki na cene, ne glede na to, ali proizvajalec izvoznik prodaja prek povezanih subjektov ali neposredno naprej v Uniji. Četrtrič, Komisija poudarja, da uporaba izvozne cene, računsko določene v skladu s členom 2(9) osnovne uredbe, v primerih, v katerih proizvajalec izvoznik (kot je družba Hansol) prodaja prek povezanih subjektov, zagotavlja tudi skladnost in nediskriminacijo.

119. Združenje ETPA podpira pritožbo Komisije pri njenem tretjem pritožbenem razlogu, pri čemer v bistvu navaja enake trditve, ki temeljijo na domnevni diskrecijski pravici, ki jo ima Komisija, in razlagi zgoraj navedenih določb osnovne uredbe.

120. Družba Hansol zavrača te trditve in izpodbija zakonitost tega, da Komisija po analogiji uporabi člen 2(9) osnovne uredbe pri izračunu stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, ki je eden od vidikov določanja škode. Izpodbija tudi razlago, ki jo Komisija predlaga glede člena 3(3) osnovne uredbe, z zatrjevanjem, da zahteve, da se obstoj znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen preuči na ravni dampinškega uvoza, ni nikjer v tej določbi. Poleg tega naj bi preučitev obstoja znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen zahtevala, da Komisija primerja cene, ki so primerljive. Vendar naj bi bila metoda Komisije, pri kateri se uporabi člen 2(9) osnovne uredbe za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, enakovredna primerjavi cen, ki niso primerljive, saj naj ne bi vsebovale istih elementov cene. Družba Hansol navaja več zadev, iz katerih naj bi bilo razvidno, da Komisija običajno upošteva prodajno ceno za prvo nepovezano stranko, da ugotovi, ali obstaja nelojalno nižanje prodajnih cen. Nazadnje, družba Hansol trdi, da metodologija, ki jo je uporabila Komisija, krši načelo enakega obravnavanja pri izračunu stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, ker enako obravnava različne položaje, in sicer proizvajalce izvoznike, ki so v Uniji ustanovili povezane prodajne subjekte, in proizvajalce izvoznike, ki prodajajo neposredno nepovezanim strankam v Uniji.

b) Presoja

121. Posebno pravno vprašanje, postavljeno s tretjim pritožbenim razlogom, ki ga je treba zdaj analizirati, se v bistvu nanaša na določitev „referenčne točke“, ki se uporabi pri izračunu stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen v primeru izvoza zadevnega izdelka v Unijo prek povezanih subjektov. Komisija Splošnemu sodišču očita, da je napačno razlagalo pravila, določena v členu 3 osnovne uredbe, pri določitvi stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen v primeru izvoza v Unijo prek povezanih subjektov.

122. Zaradi jasnosti je koristno na kratko povzeti obrazložitev izpodbijane sodbe, ki jo Komisija izpodbija, preden bom preučil postavljeno pravno vprašanje. Splošno sodišče je Komisiji očitalo, da je napačno uporabila pravo, ko je člen 2(9) osnovne uredbe po analogiji uporabila za nadaljnjo prodajo velikih zvrtkov s strani povezanih družb. Splošno sodišče je namreč presodilo, da bi Komisija morala raje izračunati stopnjo nelojalnega nižanja na podlagi prodajnih cen, dogovorjenih med družbo Schades in njenimi nepovezanimi strankami.

⁴⁴ „Cena CIF“ je cena blaga na meji države uvoznice, vključno s stroški zavarovanja in prevoza, ki nastanejo do te točke, ali cena storitve, opravljene za rezidenta, pred plačilom morebitnih dajatev ali drugih davkov na uvoz ter trgovske in transportne marže znotraj države.

123. Da bi Splošno sodišče podprlo svoje razlogovanje, je v točki 199 izpodbijane sodbe ugotovilo, da so na odločitev strank, da kupijo izdelek tega podjetja, in ne izdelek industrije Unije, lahko vplivale *cene, dogovorjene med podjetjem in temi strankami*, in ne cene v vmesni fazi. Splošno sodišče je v točki 201 izpodbijane sodbe pojasnilo, da zadevni izdelek konkurira podobnemu izdelku industrije Unije in povzroča škodo tej industriji, zato „referenčna točka“ v zvezi z nadaljnjo prodajo zadevnega izdelka s strani družbe Schades za določitev škode *ni na ravni meje Unije, ampak na ravni prodaje nepovezanim strankam*. Ta razlaga potrjuje analizo družbe Hansol, v skladu s katero bi morala Komisija uporabiti dejansko zaračunane prodajne cene in odšteti samo stroške, nastale pri prodaji.

124. Najprej je treba poudariti, da je nelojalno nižanje prodajnih cen običajno opredeljeno kot razlika med izvozno ceno, ki jo zaračunavajo proizvajalci izvozniki, in prodajno ceno industrije Unije.⁴⁵ Vendar ta pojem ni opredeljen, in še manj zakonsko urejen, z osnovno uredbo ali protidampinškim sporazumom STO. Zato je treba razviti praktično in dovolj natančno metodo za zanesljiv izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, kar zahteva tudi, da se „referenčna točka“ lahko določi v primerih nadaljnje prodaje zadevnega izdelka prek povezanih subjektov. Menim, da metoda, ki jo predlaga Splošno sodišče, izpolnjuje te zahteve, kot bom pojasnil v nadaljevanju.

125. Po mojem mnenju je Splošno sodišče v točki 197 izpodbijane sodbe pravilno opozorilo, da v skladu s pravilom iz člena 1(1) osnovne uredbe za naložitev protidampinških dajatev ne zadostuje, da je uvoženo blago dampinško, ampak mora poleg tega njegova *sprostitev v prosti promet* povzročati škodo. Ta ugotovitev je ključna za razlogovanje, ki ga je razvilo Splošno sodišče. To je namreč pravilno navedlo, da je treba objektivno preučiti *učinek uvoza na cene podobnih izdelkov na trgu Unije*, da se ugotovi obstoj škode. Zato je Splošno sodišče brez napačne uporabe prava v točki 201 izpodbijane sodbe ugotovilo, prvič, *kateri izdelek je konkuriral podobnemu izdelku industrije Unije in ji povzročil škodo*, in drugič, *na kateri ravni distribucijske verige je ta učinek nastal, in sicer na ravni nepovezanih strank* (in ne na ravni meje Unije).

126. Trditve, ki sta jih Komisija in združenje ETPA navedla v podporo tretjemu pritožbenemu razlogu, ne ovržejo ugotovitev Splošnega sodišča.

127. To, da ima Komisija določen manevrski prostor pri preiskavah na področju trgovinske zaščite, je nikakor ne odvezuje obveznosti, da upošteva določbe osnovne uredbe. Ob tem želim poudariti, da *v navedeni uredbi nič ne kaže, da se lahko člen 2(9) po analogiji uporabi* za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, ki je eden od vidikov, ki se morajo upoštevati pri določitvi škode. Poleg tega je v metodi pravne razlage uporaba analogije na splošno odvisna od nekaterih pogojev, in sicer potrebe po zapolnitvi pravne vrzeli z uporabo pravnega pravila za drugačno predpostavko, s katero pa neobravnavani primer ohrani podobnost na ravni „ratio“ ali „bistvene identitete“. To seveda velja le, če zakonodajalec temu ni strogo nasprotoval.⁴⁶ Vendar je

⁴⁵ V zvezi s tem glej Konferenco Združenih narodov za trgovino in razvoj, *Program usposabljanja v zvezi s Sporazumom STO o protidampinških praksah*, New York in Ženeva 2006, str. 88, iz katerega izhaja, da je treba za ugotovitev nelojalnega nižanja prodajnih cen primerjati cene. Da bi organi izračunali stopnje škode z metodo nelojalno nizkih prodajnih cen, namreč običajno primerjajo prilagojene tehtane povprečne cene pri nadaljnji prodaji, ki jih zaračunavajo tuji proizvajalci, s cenami modelov ali podobnih izdelkov evropskih proizvajalcev. Razlika med njimi ustreza znesku škode, pri čemer se prilagojene cene tujih in evropskih proizvajalcev primerjajo na podlagi enakih modelov ali izdelkov. Reymond, D., *Action antidumping et droit de la concurrence dans l'Union européenne*, Pariz 2014, str. 383, meni, da se nelojalno nižanje cen izmeri s primerjavo povprečja prodajnih cen proizvajalcev izvoznikov zadevne države s povprečjem prodajnih cen v Uniji za podoben izdelek industrije Unije, brez vseh popustov in dajatev, upoštevanih na isti trgovinski ravni in prilagojenih z razlikami med plačilnimi pogoji. Da bi bila ta primerjava poštena, zahteva prilagoditve, zlasti zaradi razlike v kakovosti ali fizičnih lastnostih med uvoženimi in evropskimi izdelki.

⁴⁶ V zvezi s tem glej Falcón y Tella, M. J., „Quelques remarques à propos de l'analogie en droit“, *Revue interdisciplinaire d'études juridiques*, 1998/2, zvezek 41, str. 67; Riesenhuber, K., *Europäische Methodenlehre*, Berlin 2006, str. 305; Murray, J. R., „The Role of Analogy in Legal Reasoning“, *UCLA Law Review*, zv. 29, št. 4, april 1982, str. 833.

treba ugotoviti, da *Komisija ni pojasnila, zakaj in, če so, v kolikšni meri so ti pogoji v obravnavani zadevi izpolnjeni*. Ta neobrazložitev uporabe analogije pri uporabi osnovne uredbe vzbuja dvom o zakonitosti pristopa, ki mu je sledila Komisija, zlasti ob upoštevanju načela dodelitve pristojnosti, že omenjenega v teh sklepnih predlogih,⁴⁷ in potrebe po zagotovitvi učinkovitega sodnega nadzora.⁴⁸ V tem okviru je treba spomniti, da ima obveznost obrazložitve vsake odločbe, ki posega v položaj, dvojni namen, in sicer, da se po eni strani zainteresiranim osebam omogoči, da se seznanijo z razlogi za sprejeti ukrep in tako branijo svoje pravice, in da po drugi strani sodišče Unije lahko izvede nadzor nad zakonitostjo zadevne odločbe.⁴⁹ Zato se mi zdi, da *se je Splošno sodišče pravilno vzdržalo potrditve zakonitosti tega pristopa*.

128. V nasprotju s tem, kar trdi Komisija v svojih pisanjih, člen 3(3) osnovne uredbe ne določa, da je treba obstoj znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen preučiti „na ravni ‚dampinškega uvoza‘“. *Nič v tej določbi ne zahteva, da se preveri obstoj znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen na ravni dampinškega uvoza*.

129. Poleg tega, kot pravilno poudarja družba Hansol, preučitev obstoja znatnega nelojalnega nižanja prodajnih cen zahteva, da Komisija primerja cene,⁵⁰ ki so *primerljive*.⁵¹ To pomeni, da se cene primerjajo *na isti trgovinski ravni*.⁵² Ta trgovinska raven mora biti opredeljena glede na vrsto strank, tako da primerjane transakcije vključujejo vse elemente cene za prodajo isti vrsti strank, kot so trgovci na debelo, trgovci na drobno ali *končni potrošniki*. Ob tem je treba ugotoviti, kot pojasnjuje družba Hansol, da s primerjavo umetno računsko določene cene med njo in njenim povezanim subjektom v skladu s členom 2(9) na eni strani ter cenami proizvajalcev Unije za njihove prve nepovezane stranke na drugi strani *Komisija ni primerjala cen na isti trgovinski ravni*, saj so cene družbe Hansol na višji stopnji v prodajni verigi.

130. To je toliko bolj presenetljivo, ker se zdi, da Komisija sama izhaja iz premise, v skladu s katero bi se cene morale primerjati „na isti ravni, na kateri je konkurenca v Evropski uniji“ (moj poudarek), kot izrecno izhaja iz uvodne izjave 122 sporne uredbe. V tem okviru je treba omeniti sodbo Kazchrome,⁵³ ki je postala pravnomočna in v kateri je Splošno sodišče odločilo, da se konkurenca izvaja na ravni cen, ki „so [lahko vplivale] na odločitev kupcev, da kupijo proizvode tožečih strank, ne pa proizvodov industrije Skupnosti“.⁵⁴ To mora nujno veljati, kadar povezani

⁴⁷ Glej točko 105 teh sklepnih predlogov.

⁴⁸ Glej točke od 72 do 74 teh sklepnih predlogov.

⁴⁹ Sodbe z dne 2. oktobra 2003, Thyssen Stahl/Komisija (C-194/99 P, EU:C:2003:527, točka 144); z dne 28. junija 2005, Dansk Rørindustri in drugi/Komisija (C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, EU:C:2005:408, točka 462), in z dne 28. junija 2018, EUIPO/Puma (C-564/16 P, EU:C:2018:509, točka 64).

⁵⁰ Čeprav člen 3 protidampinškega sporazuma STO („Ugotavljanje škode“) ne vsebuje nobene določbe, podobne členu 2.4, se zdi, da so organi STO za reševanje sporov nagnjeni k temu, da zahtevajo tudi, da so cene „primerljive“, to je, da se primerjajo „na isti trgovinski ravni“, kot dokazujejo spodaj navedene odločbe.

⁵¹ Poročilo pritožbenega organa, Kitajska – Izravnalne in protidampinške dajatve na zrnato usmerjeno ploščato valjano elektropločevino iz ZDA, WT/DS414/AB/R, točka 200.

⁵² Poročilo odbora, Kitajska – Protidampinški ukrepi in ukrepi izravnalnih dajatev za brojlerje iz Združenih držav, WT/DS427/RW, točki 7.480 in 7.481. Glej tudi sodbi z dne 17. februarja 2011, Zhejiang Xinshiji Foods in Hubei Xinshiji Foods/Svet (T-122/09, neobjavljena, EU:T:2011:46, točka 79), in z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija (T-301/16, EU:T:2019:234, točka 189).

⁵³ Sodba z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, ECLI:EU:T:2011:704).

⁵⁴ Sodba z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, ECLI:EU:T:2011:704, točka 63). Moj poudarek.

prodajni subjekt proizvajalca izvoznika s sedežem v Uniji izdelek *proda svoji končni stranki*, in ne v vmesni fazi.⁵⁵ V tem okviru je treba poudariti, da je bil ta pristop pred kratkim uporabljen v sodbi Jindal Saw⁵⁶ in da ga je treba zato šteti za zadostno uveljavljenega v sodni praksi.

131. V zvezi s tem želim poudariti, da je prav to tisto, kar je Splošno sodišče ugotovilo v točki 202 izpodbijane sodbe. Splošno sodišče je namreč brez napačne uporabe prava ugotovilo, da „je bila pri neposredni in posredni prodaji zadevnega izdelka *konkurenca na ravni nepovezanih strank*“ (moj poudarek). Splošno sodišče je tako nazadnje v bistvu sprejelo utemeljitev, ki jo je družba Hansol predstavila na prvi stopnji in v skladu s katero je bila za prodajo zadevnega izdelka prek družbe Schades Ltd konkurenca na ravni cene franko tovarna, ki jo je zaračunavala družba Schades Ltd. Končna cena je torej morala biti cena franko tovarna, ki jo je družba Schades Ltd za zadevni izdelek zaračunavala svojim nepovezanim strankam v Uniji. Skratka, ugotoviti je treba, da *končna cena ni mogla biti teoretična „cena v prostem prometu“*, ki jo je *računsko določila* Komisija.

132. V tem okviru je treba ugotoviti, da se zdi, da upravna praksa Unije na področju dampinga kaže, da tudi Komisija kot „referenčno točko“ za ugotovitev obstoja nelojalnega nižanja prodajnih cen uporablja „*cene za prvega neodvisnega kupca na ravni prodajnih subjektov*“⁵⁷ (moj poudarek). Zato je zanimivo, da se je Komisija v obravnavanem primeru poskušala oddaljiti od te upravne prakse, ne da bi to objektivno utemeljila.

133. Iz tega izhaja, da je metodologija Komisije, ki zajema uporabo člena 2(9) osnovne uredbe za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen, enakovredna *primerjavi cen, ki niso primerljive, saj ne vsebujejo istih elementov cene*.

134. Ni prepričljiva niti trditev, da metoda, ki jo je uporabila Komisija, zagotavlja skladnost in nediskriminacijo. Spomniti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso splošno načelo enakega obravnavanja zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je tako obravnavanje objektivno utemeljeno.⁵⁸ Vendar se mi najprej zdi, da Komisija ni predložila *nobenega dokaza v podporo svojim trditvam*. Poleg tega naj bi se zdelo, da metoda, ki jo je sprejela Komisija, *pri izračunu stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen enako obravnava različne položaje*, in sicer proizvajalce izvoznike, ki so v Uniji ustanovili povezane prodajne subjekte, in proizvajalce izvoznike, ki prodajajo neposredno nepovezanim strankam v Uniji. Ker torej *ni podana nobena objektivna utemeljitev*, bi metoda, ki jo je uporabila Komisija, lahko kršila načelo enakega obravnavanja.

135. Iz tega izhaja, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je ugotovilo, da Komisija ne more po analogiji uporabiti člena 2(9) osnovne uredbe za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen.

⁵⁵ V točki 63 sodbe z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, ECLI:EU:T:2011:704), je Splošno sodišče izjavilo, „da so na odločitev kupcev, da kupijo proizvode tožečih strank, ne pa proizvodov industrije Skupnosti, lahko vplivale *cene, izpogajane med tožečima strankama in kupci, ne pa cene vmesne faze* [...], tudi če je ta na ozemlju Skupnosti“ (moj poudarek).

⁵⁶ Sodba z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw in Jindal Saw Italia/Komisija (T-301/16, EU:T:2019:234, točka 187), ki se tudi sklicuje na pristop, ki ga je Splošno sodišče uporabilo v sodbi z dne 30. novembra 2011, Transnational Company „Kazchrome“ in ENRC Marketing/Svet in Komisija (T-107/08, ECLI:EU:T:2011:704).

⁵⁷ Glej uvodno izjavo 46 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/526 z dne 15. aprila 2020 o ponovni uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz cevi iz nodularnega litega železa (imenovanega tudi sferoidno grafitno lito železo) s poreklom iz Indije za družbo Jindal Saw Limited po sodbi Splošnega sodišča v zadevi T-300/16 (UL 2020, L 118, str. 1).

⁵⁸ Sodbi z dne 10. aprila 2008, Marks & Spencer (C-309/06, EU:C:2008:211, točka 51), in z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija (C-439/11 P, EU:C:2013:513, točka 132).

136. Glede na zgornje preudarke predlagam, naj se zavrne tudi tretji pritožbeni razlog v delu, ki se nanaša na točke od 196 do 205 izpodbijane sodbe, ki so del preučitve drugega dela petega tožbenega razloga. Zaradi tematske povezave enako velja za točke od 208 do 213 izpodbijane sodbe, ki so del preučitve tretjega dela petega tožbenega razloga.

4. Predlog v zvezi z glavno pritožbo

137. Iz navedenega izhaja, da je treba pritožbo Komisije v celoti zavrniti.

C. Nasprotna pritožba

138. Združenje ETPA v nasprotni pritožbi poleg pritožbenih razlogov, ki jih je Komisija navedla v svoji pritožbi, navaja tudi, da presoja Splošnega sodišča vsebuje dodatne napake pri uporabi prava.

1. Prvi pritožbeni razlog

a) Trditve strank

139. Združenje ETPA s prvim pritožbenim razlogom trdi, da presoja Splošnega sodišča v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe ni združljiva s členom 2(11) osnovne uredbe. Konkretnije, združenje ETPA v bistvu trdi, da člen 2(11) osnovne uredbe ne določa nobene zahteve ali smernice glede metode za izračun tehtanega povprečja in tako ne vsebuje nobene obveznosti, da se določi obseg prodaje treh izvzetih predelovalcev glede na količino prodaje družbe Schades. Podredno združenje ETPA trdi, da člen 2(11) osnovne uredbe Komisiji ne nalaga, da za izračun normalne vrednosti uporabi metodo, ki se uporablja za računsko določitev izvozne cene. Združenje ETPA se v podporo svoji utemeljitvi sklicuje na pravila STO.

140. Družba Hansol meni, da te trditve niso utemeljene, in poudarja, da je Splošno sodišče izrecno navedlo, kako je Komisija kršila člen 2(11) osnovne uredbe, in sicer, da je kršila cilj, ki se uresničuje s to določbo, to je, da uporabljena metoda odraža dejanski obseg dampinga, ki se izvaja. Družba Hansol se opira na sodno prakso Sodišča, v kateri naj bi bil navedeni cilj priznan pri razlagi člena 2(11) osnovne uredbe. Splošno sodišče naj bi to sodno prakso preprosto uporabilo v izpodbijani sodbi.

b) Presoja

141. Uvodoma je treba poudariti, da v nasprotju s trditvami združenja ETPA res obstajajo načela, ki so bila razvita v sodni praksi Sodišča in urejajo uporabo člena 2(11) osnovne uredbe. Kot bom pojasnil v nadaljevanju, je Splošno sodišče ta načela v izpodbijani sodbi uporabilo pravilno. Na kratko je treba povzeti razloge, na podlagi katerih je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe ugotovilo, da presoja Komisije ne izpolnjuje zahtev, določenih v sodni praksi, in da je zato kršila zgoraj navedeno določbo.

142. Splošno sodišče je v točkah 74 in 75 izpodbijane sodbe presodilo, da člen 2(11) osnovne uredbe „določa dve metodi primerjave normalne vrednosti in izvozne cene: tako imenovano , simetrično‘ metodo, ki temelji bodisi na primerjavi ponderiranega povprečja normalne vrednosti

s ponderiranim povprečjem cen vseh izvozov v Unijo bodisi na primerjavi posamičnih transakcij, ter tako imenovano „asimetrično“ metodo, ki temelji na primerjavi ponderiranega povprečja normalne vrednosti s cenami vseh posamičnih izvozov v Unijo“.

143. Ob tem iz uvodne izjave 47 Izvedbene uredbe 2016/2005 izhaja, da je Komisija za izračun stopnje dampinga tožene stranke v postopku z nasprotno pritožbo uporabila tako imenovano „simetrično“ metodo.

144. Razlog, iz katerega je Splošno sodišče štelo, da določitev stopnje dampinga pomeni kršitev člena 2(11) osnovne uredbe, je bila njegova nezdržljivost z načelom, ki ga je Sodišče določilo v sodbi, izdani v združenih zadevah Changshu City Standard Parts Factory in Ningbo Jinding Fastener/Svet,⁵⁹ in sicer, da „*se mora tako na podlagi simetrične kot tudi asimetrične metode izračuna stopnje dampinga pokazati dejanski obseg dampinga, ki se izvaja*“.⁶⁰

145. Zato je očitno, da v nasprotju s tem, kar trdi združenje ETPA, člen 2(11) osnovne uredbe Komisiji ne podeljuje absolutne diskrecijske pravice pri izbiri metode primerjave za ugotovitev dampinga. Čeprav se Komisija lahko odloči tako za simetrično metodo kot za asimetrično metodo primerjave, mora vedno upoštevati cilj, ki se uresničuje s členom 2(11) osnovne uredbe, se pravi, da mora uporabljena metoda odražati dejanski obseg dampinga, ki se izvaja, kot je odločilo Sodišče.

146. V zvezi s preučitvijo nasprotne pritožbe se tako lahko ugotovi, da je Splošno sodišče v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe štelo, da tehtanje stopenj dampinga v zvezi s tem, da družba Hansol nepovezanim strankam v Uniji prodaja velike zvitke za predelavo v majhne zvitke za nadaljnjo prodajo majhnih zvitkov, in tem, da družba Hansol nepovezanim strankam v Uniji, neposredno ali posredno prek družbe Schades, prodaja velike zvitke kot take, brez predelave, „ne odraža dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja [družba Hansol]“. Drugače povedano, *ocena, ki jo je opravila Komisija, ni bila natančna in zato ni pomenila zadostne podlage za utemeljitev sprejetja protidampinških ukrepov*, kot so določeni v sporni uredbi.

147. Konkretnije, Splošno sodišče je v točki 86 izpodbijane sodbe poudarilo, da se je za izračun stopnje dampinga družbe Hansol v zvezi z velikimi zvitki, predelanimi v majhne zvitke, „Komisija odločila uporabiti podatke družbe Schades za izračun stopnje dampinga pri prodaji tožeče stranke trem drugim povezanim predelovalcem. Zato bi morala Komisija ob upoštevanju, da je vedela, da je bil del prodaje zadevnega izdelka družbi Schades prodan naprej brez predelave nepovezanim strankam, ta položaj izraziti na ravni prodaje zadevnega izdelka drugim povezanim predelovalcem [družbam Schades Nordic, Heipa in R+S]. Komisija je z neupoštevanjem te okoliščine pripisala preveliko utež prodaji povezanim predelovalcem za predelavo v majhne zvitke in s tem povečala dejanski damping, ki ga je izvajala tožeča stranka.“

148. Iz tega razloga je Splošno sodišče v točki 87 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da „izračuni, ki jih je opravila Komisija, ne odražajo dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja tožeča stranka, [zato] je treba ugotoviti kršitev člena 2(11) osnovne uredbe“. *Ta pravna ugotovitev se mi zdi neizpodbojna zaradi napake pri presoji, ki jo je Splošno sodišče ustrezno ugotovilo pri izvajanju svojih pristojnosti.*

⁵⁹ Sodba z dne 5. aprila 2017, Changshu City Standard Parts Factory in Ningbo Jinding Fastener/Svet (C-376/15 P in C-377/15 P, EU:C:2017:269).

⁶⁰ Sodba z dne 5. aprila 2017, Changshu City Standard Parts Factory in Ningbo Jinding Fastener/Svet (C-376/15 P in C-377/15 P, EU:C:2017:269, točka 54) (moj poudarek).

149. Iz tega izhaja, da je v nasprotju s tem, kar trdi združenje ETPA, očitno, da je Splošno sodišče *dovolj jasno in natančno opredelilo* zahtevo iz člena 2(11) osnovne uredbe, ki je Komisija ni upoštevala v svoji presoji dejanskega stanja, in sicer potrebo, da uporabljena metoda odraža dejanski obseg dampinga, ki se izvaja.

150. S trditvijo združenja ETPA, ki temelji na razlagi pravil STO, ni mogoče ovreči ugotovitev Splošnega sodišča. Združenje ETPA v bistvu trdi, da je zatrjevaní neobstoj dodatnih zahtev glede metode izračuna tehtanega povprečja potrdil odbor STO v zadevi Evropske skupnosti – Posteljno perilo (člen 21.5),⁶¹ ki naj bi odločil, da določbe, ki zahtevajo tehtano povprečje, ne vsebujejo ničesar o metodah izračuna, zato mora organ, pristojen za preiskavo, določiti ustrezno metodo.

151. V zvezi s tem je dovolj ugotoviti, da se je v zadevi, na katero se sklicuje združenje ETPA, odboru STO postavljalo vprašanje, ali člen 2.2.2(ii) protidampinškega sporazuma STO določa zahteve glede osnove, na podlagi katere je treba tehtati povprečja zneskov stroškov in dobičkov, uporabljenih v okviru računskega določanja normalne vrednosti.⁶² Vendar je treba navesti, da je določba protidampinškega sporazuma STO, ki ustreza členu 2(11) osnovne uredbe, člen 2.4.2, in ne člen 2.2.2(ii). Zato se združenje ETPA opira na poročilo odbora STO *o vprašanju, ki se povsem očitno ne nanaša na obravnavani primer*. Iz tega sledi, da *iz tega ni mogoče izpeljati nobene ugotovitve* za potrebe razlage člena 2(11) osnovne uredbe. Zato menim, da je treba to trditev zavrniti.

152. Skratka, trditev, ki jo je združenje ETPA predstavilo podredno, in sicer, da člen 2(11) osnovne uredbe Komisiji ne nalaga, da pri izračunu normalne vrednosti uporabi metodo, ki se uporablja za računsko določitev izvozne cene, prav tako ni utemeljena.

153. Na prvem mestu, ugotoviti bo treba, da je metoda računskega določanja izvozne cene navedena v členu 2(9) osnovne uredbe. Pri tem *Splošno sodišče ni nikoli namignilo, da bi se morala Komisija opreti na člen 2(9) osnovne uredbe pri izračunu uteži stopenj dampinga*. Splošno sodišče se je bolj omejilo na to, da je v točkah 86 in 87 izpodbijane sodbe navedlo, da tehtanje stopenj dampinga, ki ga je uporabila Komisija, ne odraža dejanskega obsega dampinga, ki ga je izvajala družba Hansol, s čimer je bil torej kršen člen 2(11) osnovne uredbe. Tudi trditev, ki jo je združenje ETPA predstavilo podredno, torej ni utemeljena.

154. Glede na navedeno je treba zavrniti trditev združenja ETPA, v skladu s katero Komisiji ni treba upoštevati nobene zahteve ali smernice v zvezi z metodo izračuna tehtanega povprečja.

2. Drugi pritožbeni razlog

a) Trditve strank

155. Združenje ETPA z drugim razlogom iz svoje nasprotne pritožbe trdi, da je bilo tehtanje stopnje dampinga, ki ga je opravila Komisija, pri čemer se je oprla na primerjavo s skupno prodajo zadevnega izdelka v Uniji med, na eni strani, neposredno in posredno prodajo nepovezanim strankam ter, na drugi strani, prodajo povezanim predelovalcem za predelavo

⁶¹ Poročilo odbora, Evropski skupnosti – Protidampinške dajatve pri uvozu bombažnega postelnega perila iz Indije – Indija je uporabila člen 21.5 Dogovora Svetovne trgovinske organizacije o reševanju sporov, WT/DS141/RW.

⁶² Glej zgoraj, točka 6.78 (citāt: „Odločiti moramo torej o vprašanju, ali člen 2.2.2(ii) nalaga kakršno koli obveznost v zvezi z osnovo, na podlagi katere je treba tehtati povprečje zneskov, ki ustrezajo stroškom in dobičku ter jih je treba uporabiti za računsko določitev normalne vrednosti, in če je odgovor pritrdilen, ali sta ES v obravnavani zadevi ravnali na način, ki ni združljiv s to obveznostjo“).

v majhne zvitke, zakonito, ker je bilo Komisiji dovoljeno, da izračuna uteži različnih prodajnih kanalov družbe Hansol na podlagi najboljših dostopnih podatkov, kot določa člen 18 osnovne uredbe. Združenje ETPA trdi, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je štelo, da izračun stopnje dampinga, ki ga je opravila Komisija, ne odraža dejanskega obsega dampinga, ki ga izvaja tožena stranka v postopku z nasprotno pritožbo.

156. Družba Hansol trdi, da Komisija v obravnavani zadevi ni uporabila člena 18 osnovne uredbe. Zato naj Splošnemu sodišču ne bi bilo mogoče očitati, da v svoji sodbi ni upoštevalo določbe, ki jo je Komisija edina pristojna uporabiti in je dejansko v upravnem postopku ni uporabila.

b) Presoja

157. Združenje ETPA z drugim razlogom iz nasprotne pritožbe trdi, da je bilo v izpodbijani sodbi napačno uporabljeno pravo, ker je bilo Komisiji dovoljeno, da izračuna utež različnih prodajnih kanalov družbe Hansol na podlagi najboljših dostopnih podatkov, kot določa člen 18 osnovne uredbe.

158. V zvezi s tem je treba zaradi jasnosti takoj spomniti, da člen 18 osnovne uredbe ponuja rešitev za položaje, v katerih Komisija nima dostopa do potrebnih informacij, ker stranke ne sodelujejo. Člen 18 osnovne uredbe določa, da lahko v tem primeru Komisija svoje ugotovitve naredi na osnovi najboljših dostopnih podatkov, če so zainteresirane strani opozorjene na posledice nesodelovanja.

159. Vendar je treba poudariti, prvič, da *Komisija v obravnavani zadevi ni uporabila te določbe za sprejetje sporne uredbe, kot sama navaja v vlogah, ki jih je vložila v okviru postopka z glavno pritožbo, in drugič, da je v nasprotju s tem, kar trdi združenje ETPA v svojih vlogah, med protidampinško preiskavo obstajalo dejansko sodelovanje med Komisijo in družbo Hansol*. Trditev združenja ETPA, ki namiguje na domnevno nesodelovanje, ki naj bi se pokazalo s tem, da trije predelovalci niso odgovorili na vprašalnik, je očitno napačna.

160. Zadevna tri podjetja so bila namreč iz obveznosti izpolnjevanja vprašalnika izvzeta z odločbo, ki jo je sprejela Komisija, kot sem že navedel.⁶³ Zato ta tri podjetja niso bila dolžna zagotoviti informacij Komisiji kot preiskovalnemu organu. Čeprav je res, da si je Komisija izrecno pridržala pravico, da od teh podjetij zahteva dodatne informacije, ostaja dejstvo, da teh informacij ni nikoli zahtevala. Zato *v obravnavani zadevi tudi pogoji za uporabo člena 18 osnovne uredbe niso bili izpolnjeni*.⁶⁴

161. Zato je treba zavrniti trditev združenja ETPA, v skladu s katero je bilo Komisiji v skladu s členom 18 osnovne uredbe dovoljeno, da se opre na najboljše dostopne podatke. Ker Splošno sodišče v svojem razlogovanju ni upoštevalo te določbe, je treba iz tega sklepati, da v sodbi pravo ni bilo napačno uporabljeno.

162. Glede na vse te preudarke je treba zavrniti tudi drugi razlog iz nasprotne pritožbe.

⁶³ Glej točko 83 teh sklepnih predlogov.

⁶⁴ Glej točko 90 teh sklepnih predlogov.

3. Predlog v zvezi z nasprotno pritožbo

163. V teh okoliščinah menim, da je treba nasprotno pritožbo združenja ETPA v celoti zavrniti.

V. Stroški

164. Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče.

165. V skladu s členom 138(1) Poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Če se Sodišče strinja z mojo presojo pritožb, Komisija in združenje ETPA vsak s svojo pritožbo nista uspela. V skladu s predlogi družbe Hansol Sodišču predlagam, naj Komisiji in združenju ETPA naloži ne le plačilo njunih lastnih stroškov v okviru njunih pritožb, ampak tudi plačilo stroškov, ki jih je priglasila družba Hansol.

166. Člen 184(4) Poslovnika določa, da če je v pritožbenem postopku sodeloval intervenient na prvi stopnji, lahko Sodišče odloči, da ta nosi svoje stroške. Ker je združenje ETPA sodelovalo v postopku z glavno pritožbo v podporo predlogom Komisije, predlagam, naj se mu naloži plačilo lastnih stroškov.

VI. Predlog

167. Glede na zgornje preudarke Sodišču predlagam, naj odloči:

- Glavna in nasprotna pritožba se zavrneta.
- Evropska komisija nosi svoje stroške in stroške, ki jih je družba Hansol Paper Co. Ltd priglasila v okviru glavne pritožbe.
- Združenje European Thermal Paper Association (ETPA) nosi svoje stroške v zvezi z glavno pritožbo.
- Združenje ETPA nosi svoje stroške in stroške, ki jih je družba Hansol Paper priglasila v okviru nasprotne pritožbe.